

1

คราวเคราะห์มาเยือน

ในตอนบ่ายของวันที่อากาศร้อนอบอ้าว

“อย่างนั้นแหละ! ลู่มั่น ลู่มั่น!” น้ำเสียงตื่นเต้นเต็มไปด้วยความสนุกสนานของชายหนุ่มวัยสิบเก้าปีเศษดังก้องไปทั่วลานกว้าง

เขามีขนดาสีฟ้าใส เส้นผมสีดำขลับ รูปร่างสูงสง่า ทว่าดูตัวเล็กไปถนัดตาเมื่ออยู่ท่ามกลางเหล่าปีศาจทั้งหลาย อีกทั้งยังมีผิวพรรณนวลเนียนผิวดึงกับปีศาจด้วยกันซึ่งมีผิวหยาบกร้าน ที่เป็นเช่นนั้นเพราะเขามีเลือดของปีศาจและมนุษย์ในกายอย่างละครึ่งหนึ่ง

ชายหนุ่มกำลังชมการต่อสู้ของนักโทษกับสัตว์ประหลาดตัวใหญ่ที่ห้าหั่นกันอย่างดุเดือด โดยมีเหล่าทหารปีศาจคอยยืนคุมสถานการณ์อยู่รอบลานประลอง

แล้วทหารปีศาจคนหนึ่งซึ่งมีตำแหน่งหัวหน้าใหญ่ก็เอ่ยกับเขาว่า

“เจ้าชายขอรับ ข้าว่าพอแค่นี้เถอะ นักโทษจะสู้ไม่ไหวอยู่แล้วนะขอรับ”

หนุ่มผมดำตัวดำมองคนพูดอย่างไม่สบอารมณ์ “ไม่ไหวแล้วยังไง แคล่สู้กับฮูมอสแค่นี้ ถ้าสู้ไม่ได้ก็ปล่อยให้มันฆ่าตายไปก็สิ้นเรื่อง!”

ฮูมอส ลัทธิอสูรร่างยักษ์มีนัยน์ตาเดียวกลมโตบนใบหน้าขรุขระ ปากของมันกว้างอัดแน่นไปด้วยฟันซี่แหลมคมโผล่พ้นขอบปาก ร่างกายมีหนามแหลมแทนที่เส้นขน มันร้องคำรามลั่นเมื่อเห็นเหยื่ออันโอชะยื่นตัวลื่นเข้ามาอยู่เบื้องหน้า

“แต่ว่าเจ้าชายขอรับ...”

“หุบปาก! เจ้าจะขัดคำสั่งข้างนั้นหรือ!” แล้วชายหนุ่มก็เอานิ้วชี้ที่ตัวเอง “ข้า เจ้าชายเรย์เนอร์ร็อด บุตรแห่งจ้าวปีศาจคารอส คิดจะลองดีกับข้าหรือไง”

“มิบังอาจขอรับ” ทหารปีศาจตัวลึบไปถนัดตา

เรย์เนอร์ร็อดยิ้มพึงพอใจ “ก็ดี”

“ใหญ่คับฟ้าเหลือเกินนะเจ้าชาย” เสียงจากบุรุษสูงวัยกว่าคนเป็นเจ้าชายดังมาจากด้านหลัง

เมื่อเจ้าชายแห่งอาณาจักรปีศาจไซเลสหันไปมองก็พบว่าเป็นมือขวาคนสนิทของจ้าวปีศาจคารอส อีกทั้งยังเป็นอาจารย์คนเดียวของเขาด้วย

...มิทซ์ ชายผู้มีเส้นผมสีแดงส้มยาวประบ่าปกปิดใบหูแหลมเรียว ตัดกับนัยน์ตาสีดำขลับ มีผิวกายหยาบกร้านสีแทน รูปร่างสูงใหญ่กว่าเจ้าชายเกือบหนึ่งศอก

“อาจารย์ ท่านมีธุระอะไรกับข้าหรือเปล่า”

คนถูกถามไม่ตอบ แต่สั่งทหารข้างๆ ให้หยุดการต่อสู้ไว้แค่นั้น ทำให้เรย์เนอร์ร็อดนี้ว่หน้าไม่พอใจแต่ก็ไม่ได้เอ่ยคัดค้าน จากนั้นมิทซ์จึงหันมาคุยกับเจ้าชายปีศาจต่อ

“ทราบคนอื่นไม่ใช่วิสัยของผู้หน้า และอาจทำให้เหล่าผู้อยู่ใต้
บัญชาหมดศรัทธาเอาได้นะ”

“หมดศรัทธาก็คงสิ ในเมื่อคนพวกนั้นจงรักภักดีต่อพ่อข้า ไม่ใช่
ข้า แต่ข้าเป็นบุตรของเจ้าวปีศาจข้าก็ต้องได้รับการเคารพด้วยอยู่แล้ว
แม้จะเต็มใจหรือไม่ก็เถอะ” เจ้าชายได้ทันควัน

มือขวาคนสนิทของคารอสถอนหายใจ “บางทีข้าอาจดูแลท่านดี
เกินไป”

ทว่าเรย์เนอร์ลด์ไม่ได้ใส่ใจคำพูดของอาจารย์ตนสักนิดเดียว

“ช่วงนี้เรย์เนอร์ลด์เป็นยังไงบ้าง”

น้ำเสียงน่าเกรงขามของเจ้าวปีศาจแห่งไซเลสนามว่า คารอส ดัง
ขึ้นถาถมถนัดคนสนิทภายในห้องวาระชาการของเจ้าวปีศาจ ซึ่งขณะนี้
เพียงนายกับบ่าวเท่านั้น

“เขาดูยึดติดกับความเป็นเจ้าชายมากเกินไป” มิทซ์ตอบด้วย
ความกังวลเล็กน้อย

“นั่นหรอ” ผู้มีนัยน์ตาสีดำสีแดงเดียวกับสีผมตัวมองคนเบื้องหน้า

มิทซ์พยักหน้า “นอกจากเรื่องนี้แล้ว เรื่องอื่นถือว่าใช้ได้ อีกอย่าง
ศาสตร์แขนงต่างๆ เขาก็เรียนจบหลักสูตรหมดแล้ว ท่านเห็นว่ายังไง
ขอรับ”

“ยังหรอก ตอนนี้เรย์เนอร์ลด์อายุแค่สิบเก้าปี เขายังต้องเรียนรู้
อะไรอีกเยอะ”

รอยยิ้มแฝงไปด้วยเลศนัยของเจ้านายทำให้มือขวาอย่างมิทซ์
ต้องเอ่ยถามตรงๆ “ท่านคิดจะทำอะไร”

พูดยังไม่ทันจบ มือขวาคนสนิทก็รู้สึกถึงสิ่งผิดปกติที่ประตุนหน้าต่าง
ห้อง คารอสก็เช่นกัน ทั้งสองสบตากันครู่หนึ่ง แล้วเจ้าวปีศาจแห่ง

ไซเลสก็เอ่ยขึ้นด้วยเสียงอันทันที

“แอบฟังผู้ใหญ่คุยกันมันเสียมารยาทนะ โรเนล”

สิ้นคำกล่าวของคารอส ประตูก็นกผลักออกแล้วปิดลงพร้อมกับปรากฏร่างออรชรของสาวน้อย เรือนผมสีดำลึบของเธอปล่อยสยายไวกกลางหลังพลั่วไวน้อยๆ ตามจังหวะการเดินของเจ้าของ ดวงตาสีฟ้าใสมีแววซุกซนไม่สมกับอายุซึ่งย่างเข้าวัยสิบแปดสบตากับคนในห้องพร้อมกับส่งยิ้มหวานให้

“ท่านพ่อจะทำอะไรกับพี่ชายของข้าหรือ” โรเนล เจ้าหญิงแห่งแดนไซเลสเข้ามานั่งเก้าอี้ตัวที่ว่างอยู่

“วิชาพรางตัวของท่านใช้ไม่ได้เลยนะเจ้าหญิง ข้าว่าท่านต้องกลับไปเรียนใหม่แล้วละ” มิทซ์เอ่ยยิ้มๆ

“อย่าบอกเรื่องหน่อยเลย ข้ารู้ว่าเวทข้ายังอ่อนหัด แต่ไม่ใช่ประเด็นนี้ เรากำลังพูดถึงพี่ชายข้าต่างหาก”

“เจ้าเป็นห่วงพี่ชายเจ้าหรือไง” คารอสถาม

โรเนลรีบส่ายหัวทันควัน “เปล่าล่ะๆ ข้าแค่เกรงว่าพวกท่านจะหาอะไรสนุกๆ ให้พี่ข้าทำ แล้วข้าไม่ได้เล่นด้วยเท่านั้นเอง”

เมื่อฟังเจ้าหญิงโรเนลพูด ผู้สูงวัยกว่าทั้งสองก็หัวเราะชอบใจเสียงดังคับห้อง กว่าจ้าวปีศาจจะหยุดได้ก็นานพอควร

“เรื่องสนุกๆ ที่ว่ามันไม่เหมาะกับลูกหรือโรเนล”

“เจ้าหญิงควรจะตั้งใจเรียนให้มากกว่านี้ เผื่อว่ามีงานสำคัญท่านจะได้ช่วยแบ่งเบาภาระให้ท่านจ้าวได้บ้าง” มิทซ์บอก

โรเนลแยมรื่อยยิ้ม “จริงๆ หรือ ถ้าข้าตั้งใจเรียนแล้วข้าจะได้มีส่วนร่วมจริงๆ นะ”

“จริง” อาจารย์ของพี่ชายผกหัวย่นยันเป็นมั่นเหมาะ

เจ้าหญิงน้อยดีใจได้สักพักก็ไม่วายวกกลับเข้ามาเรื่องพี่ชาย

ตนเองอีกครั้ง “ตกลงท่านพอจะทำอะไรกับพี่ชายกันแน่”

คารอสเพียงแค่ส่งยิ้มปริศนาให้แก่บุตรสาวแทนคำตอบ

ผืนดินกว้างใหญ่แห่งหนึ่ง ถูกแบ่งอาณาเขตตามเผ่าพันธุ์

ได้แก่ มนุษย์ ปีศาจ พ่อมด เอลฟ์ และยังมีเผ่าพันธุ์เล็กๆ ที่หลบซ่อนตัวตามป่าลึกอีกจำนวนมาก ทว่ามีดินแดนใหญ่อยู่เพียงสองดินแดนคือ ดินแดนมนุษย์และดินแดนปีศาจ ฝ่ายมนุษย์จะเรียกอาณาจักรของตนว่า ‘กลอเรีย’ ส่วนฝ่ายปีศาจใช้นามว่า ‘ไซเลส’ ซึ่งเผ่าพันธุ์ทั้งหมดมีภาษาประจำเผ่าของตนเอง แต่ก็ศึกษาแลกเปลี่ยนภาษาและวัฒนธรรมกับเผ่าอื่นด้วย เพราะถึงแม้จะแบ่งชาติพันธุ์กัน แต่ทั้งหมดก็ทำการติดต่อค้าขายกันอยู่เป็นนิตย และถึงแม้บางเผ่าจะยึดมั่นในเชื้อชาติตน แต่ก็มีบางเผ่าที่ยอมให้มีการผสมสายเลือดหรือแต่งงานข้ามเผ่าพันธุ์

รูปร่างของแต่ละเผ่าพันธุ์ก็มีความแตกต่างกันไป แต่ก็ตั้งอยู่บนกายวิภาคเดียวกัน คือ เดินสองเท้า ลำตัวตั้งตรง ใช้มือหยิบจับ และกินอาหาร ส่วนที่ต่างคือพวกปีศาจ เอลฟ์ พ่อมด คนแคระ และเผ่าพันธุ์อื่นๆ จะมีใบหูแหลมเรียว ผิดกับมนุษย์ที่มีใบหูกลมมน ผิวหนังของมนุษย์จะเนียนเรียบ ขณะที่ของปีศาจจะหยาบกระด้างกว่ามาก และปีศาจจะมีลำตัวสูงใหญ่ แข็งแกร่งกว่ามนุษย์และเอลฟ์ นอกจากนี้ยังมีอีกหลายเผ่าพันธุ์ที่มีลักษณะแปลกแยกออกไปชัดเจน เช่นพวกเผ่าพันธุ์ที่อาศัยอยู่ป่าลึก

เมื่อกล่าวถึงเวทมนตร์นั้น ในแต่ละดินแดนจะมีทั้งผู้ใช้เวทและผู้รู้เวท ซึ่งก็แล้วแต่ว่าจะมีผู้ศึกษาเวทอยู่ในอาณาจักรนั้นมากแค่ไหน เผ่าพันธุ์ที่เลื่องชื่อในเรื่องของเวทมนตร์ก็คือ พ่อมดและปีศาจ ทั้งสองเผ่านี้เป็นเผ่าที่มีผู้ใช้เวทมนตร์มากที่สุด และมนุษย์ก็ได้เรียนรู้เวทมนตร์จากดินแดนเหล่านี้ โดยเฉพาะจากพวกพ่อมดซึ่งกระจายตัวไปทั่วทุก

ดินแดนเพื่อแสวงหาเวทมนตร์ใหม่ๆ และฝึกสอนเวทมนตร์ให้กับเผ่าอื่นแล้วแต่การจ้างวาน ส่วนเผ่าพันธุ์ที่อยู่ตามป่าลึกนั้นก็มีความสามารถในการใช้เวทสูงในระดับจอมเวทเช่นกัน แต่การชอบอยู่สันโดษในป่าลึกทำให้ดูเหมือนถูกตัดขาดจากโลกภายนอก

นอกจากเวทมนตร์แล้ว ยังมีศาสตร์อื่นอันได้แก่ ฟันดาบ ยิงธนู มีดสั้น หอก พลอง รวมไปถึงพวกอาวุธลับและอาวุธอื่นๆ ซึ่งศิลปะการต่อสู้เหล่านี้ พวกมนุษย์จะมีทักษะกว่าเผ่าอื่นมาก

ทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นและมีอยู่ในแผ่นดินอันอุดมและสงบสุข อันเนื่องมาจากปราศจากการทำสงครามด้วยสนธิสัญญาฟรานซิส ด้วยการยุติสงครามและความปรองดองระหว่างเผ่าพันธุ์ สนธิสัญญาฉบับนี้กำเนิดขึ้นโดยการริเริ่มของปฐมกษัตริย์แห่งเมืองมนุษย์และความร่วมมือระหว่างเผ่าพันธุ์อื่น แม้แต่พวกปีศาจที่ปรารถนาการต่อสู้อยู่เป็นนิตยก็ยังร่วมทำสนธิสัญญาด้วย ระยะเวลาแห่งความสัมพันธ์นี้ไม่มีวันสิ้นสุด จนกว่าชนชาติใดจะทำผิดพลาดจนไม่นำให้อภัย...

“วันนี้ไม่ต้องเรียนหรือเจ้าชาย”

เสียงของพอมดประจำราชสำนักเอย่ยักผู้มาเยือนดังขึ้น ขณะที่เจ้าของเสียงละสายตาจากตำราเล่มหนาในห้องทำงานส่วนตัว

เรย์เนอร์วัลด์ส่งยิ้มมาแต่ไกลให้พอมดวัยกลางคน ซึ่งร้อยละพันก็ยังคงแต่งกายด้วยชุดสีดำรุ่มร่ามตามแบบฉบับของพวกพอมด และต้องมีหนังสือเล่มหนาอยู่ข้างกายเสมอ

“วันนี้ข้าว่างเลยมาหาท่านนะ บอริวิน” ชายหนุ่มว่าพลางเดินดูอภิธานหนังสือที่อยู่ติดผนังห้อง เขาก็ไม่แน่ใจว่าถ้าถูกหนังสือเหล่านี้หล่นทับแล้วจะรอดชีวิตหรือไม่ ส่วนผนังอีกด้านหนึ่งเป็นที่เก็บวัตถุวิเศษแปลกๆ ซึ่งพอมดชอบสะสมเพื่อนำมาปรุงยาหรือทดสอบเวทมนตร์ใหม่ๆ

บอรวินเป็นพอมดที่อยู่ประจำราชสำนักมาตั้งแต่เรย์เนอร์วัลด์จำความได้ หน้าที่ของพอมดในวังคือ ค้นคว้าเวทมนตร์ใหม่ๆ ประยุกต์หลายขนาน รวมไปถึงฝึกสอนเวทมนตร์ให้กับเหล่าปีศาจในวังตามคำให้ว่วาน โดยปกติแล้วบอรวินจะชอบอ่านหนังสือเล่มหนาและหมกตัวอยู่ในห้องทำงานซึ่งเรย์เนอร์วัลด์มักเรียกว่า ‘ห้องทดลอง’ ไม่ว่าบอรวินจะประยุกต์หรือทดลองอะไรเขาก็จะอยู่แต่ในห้องนี้ นอกจากว่าวัตถุใดบางอย่างขาดไปจนต้องออกไปค้นหานั้นละถึงจะพบเห็นพอมดแห่งราชสำนักได้ และด้วยความที่ห้องทดลองของพอมดมีสิ่งต่างๆ ที่เรย์เนอร์วัลด์ไม่เคยพบเห็นและเรื่องราวประหลาดที่ไม่เคยรู้มากมายซึ่งหาได้จากชั้นหนังสือในนี้ จึงทำให้เวลาว่างส่วนใหญ่ของเจ้าชายปีศาจหมดไปกับการขลุกอยู่กับบอรวิน ซึ่งพอมดก็ไม่ได้ขัดข้องแต่ประการใดเมื่อบางเวลาเจ้าชายก็กลายเป็นผู้ช่วยจำเป็นได้เหมือนกัน

“บอรวิน ทำไมท่านถึงชอบสะสมตำราเกี่ยวกับพวกมนุษย์นักล่ะ” เรย์เนอร์วัลด์ถามขณะกวาดสายตาไปตามรายชื่อตรงชั้นหนังสือที่ส่วนใหญ่เกี่ยวกับมนุษย์ทั้งสิ้น

พอมดชะงักเล็กน้อย เหลือบขึ้นมองคนถามแวบหนึ่งก่อนจะก้มอ่านตำราต่อ “ข้าเคยบอกท่านแล้วว่าข้าเคยอยู่ที่กลอเรียก่อนจะมาอยู่ที่ไซเลส”

เจ้าชายเลิกคิ้ว “แค่นั้น?”

“กลอเรียเป็นดินแดนที่มีอะไรหลายอย่างน่าค้นหา มนุษย์ไม่ได้มีแค่สายเลือดเดียว แต่แบ่งแยกย่อยออกไปอีกนับไม่ถ้วนเกิดเป็นวงศ์ตระกูลต่างๆ ไม่เหมือนกับพอมดอย่างข้าหรือปีศาจอย่างท่านที่มีเพียงเชื้อสายเดียว จึงมีการแบ่งวรรณะตามระดับพลังเวทมนตร์โดยไม่จำเป็นต้องใช้นามสกุลอะไร”

“แล้วทำไมมนุษย์ถึงแตกต่างจากเผ่าพันธุ์อื่นล่ะ”

“ข้อนี้แหละที่ทำให้ข้าต้องศึกษาดำรงเกี่ยวกับมนุษย์ให้มากขึ้น
มันอาจเป็นประโยชน์ต่อการทดลองของข้าก็ได้”

เรย์เนอร์ลด์ผู้มหิบบนหนังสือเกี่ยวกับมนุษย์ออกมาเล่มหนึ่ง เปิด
พลิกดูสองสามหน้า เมื่อเห็นว่าเขียนเป็นภาษาพอมดที่มีอักขระอ่านยาก
จึงสอดเก็บไว้ที่เดิม

“แล้วทำไมท่านไม่ไปอยู่ที่กลอเรียละ เลื่อนมาอยู่ที่นี่ทำไม”

บอร์วินเงยขึ้นมองไปเบื้องหน้าด้วยแววตาหม่นหมอง เขาเงย
ไปครู่หนึ่งก่อนเอ่ย “เพราะข้ามีภาระต้องทำที่นี่ แล้วก็...ช่างเถอะ”

เรย์เนอร์ลด์ขมวดคิ้วมุ่น

...เขาจะพูดอะไรต่อแต่สงสัยไปก็เท่านั้น

แล้วเจ้าชายก็เอ่ยทำลายความเงยบ “จะเพราะอะไรก็แล้วแต่
ท่านอยู่กับข้าที่นี่แหละดีแล้ว”

“ได้ข่าวว่าท่านข่มขู่ทหารจันรี” พอมดถามเปลี่ยนเรื่อง

“ข่มขู่ที่ไหนกัน ก็ข้าสงสัยอะไรพวกมันก็ชอบขัดคออยู่เรื่อย ข้าเลย
ประกาศศัสดาให้รู้ว่าข้ามีอำนาจแค่ไหนท่านนั่นเอง”

พอมดได้ยินดังนั้นก็นึกเป็นห่วง “ทำไมถึงทำอย่างนั้นล่ะ”

“ก็เพราะพวกมันมีหน้าที่ต้องฟังคำสั่งของบุตรแห่งจ้าวปีศาจ
อย่างข้าอยู่แล้วนี่” เจ้าชายตอบพลางยกไหล่ร้าวกับเห็นเป็นเรื่อง
ธรรมดา

บอร์วินถอนหายใจเบาๆ ก่อนเอ่ย “การแบ่งแยกเป็นอุปสรรคต่อ
การเข้าใจสังขรณ์อย่างถ่องแท้ กลับก่อให้เกิดอคติอันเป็นอันตรายใน
จิตใจของตัวท่านเองนะเจ้าชาย”

เจ้าชายแห่งไซเลสเดินตึงตังทำหน้าตาบูดบึ้งไปตามทางเดิน
ที่ทอดยาวในปราสาท

“อะไรกัน แค่ออกความเห็นนิดหน่อย โดนเทศนาซะยาวเลย รู้
ไปซีม้งกรเล่นแต่แรกก็ดีหรอก” เรย์เนอร์ลด์บ่นอย่างหงุดหงิด

ทันใดนั้นก็เสียงตะโกนโหวกเหวกจากด้านหลังของเขา

“พี่ชาย! หยุดก่อน!!” เสียงน้องสาวของเขาร้องเรียกดังสะท้อน
ผนังด้านข้างจนคนถูกเรียกต้องหันมามองอย่างช่วยไม่ได้

โรเนลวิ่งมาทางเขาอย่างกระตือรือร้น ตามด้วยผู้ติดตามสาวอีก
สองคนซึ่งวิ่งพลางขอร้องให้เจ้าหญิงของพวกเขาเปลี่ยนมาเดินแถวเบา
เหมือนเดิม แต่มีหรือที่เจ้าหญิงน้อยจะฟัง

พอมาถึงตัวพี่ชาย โรเนลก็หลบหนีอย่างรวดเร็ว “ท่านพี่จะไป
ไหน”

เรย์เนอร์ลด์ส่องมองไปทางอื่น แล้วตอบปิดไปอย่างไม่มีดี
“ก็เดินเล่นแถวนี้แหละ”

“ข้าไม่เชื่อหรอก ท่านจะไปซีม้งกรเล่นไซ้ใหม่ล่ะ ทางที่ท่านไป
นะมันโรงม้งกรชัดๆ”

“ข้าจะไปเดินเล่นหรือไปซีม้งกรมันก็เรื่องของข้า ยายจอมยุ่ง
อย่างเจ้าอย่ามาวุ่นวายกับข้านักเลยนะ” ว่าแล้วผู้เป็นพี่ก็ใช้นิ้วชี้จิ้มเข้า
ที่หน้าผากน้องสาวสุดแค้น

“โอ๊ย! ข้าก็อยากซีม้งกรเล่นเหมือนกันนี่” โรเนลพูดพลางใช้มือ
ลูบหน้าผากตัวเอง

แต่หนึ่งในผู้ติดตามที่ยืนอยู่ด้านหลังเธอสวนขึ้นมาทันควัน
“เจ้าหญิงจะไปไหนไม่ได้จนกว่าจะเรียนวิชาพรางกายกับแม่มดคินซี
เสร็จนะเจ้าคะ”

โรเนลเบ้าปาก “รู้แล้วนะ”

“รีบๆ ไปเรียนเลยไป เดี่ยวไปสายจะมาโทษข้าอีก” เรย์เนอร์ลด์
รีบพูดตัดบทก่อนจะเดินจากไป แต่ยังไม่วายหันกลับมาโบกมือลาน้อง

สาวสุดที่รักด้วยใบหน้ายิ้มระรื่น

พอกลับหลังพี่ชายไปแล้วเจ้าหญิงน้อยจึงพูดขึ้น “จำไว้เลย พี่ชาย ยังไม่รู้ตัวว่าจะถูกท่านพ่อทำอะไรบ้าง ถ้าถึงตอนนั้นจริงๆ อย่ามา ขอร้องให้ข้าช่วยก็แล้วกัน”

“เชิญเจ้าหญิงทางนี้เจ้าคะ” ผู้ติดตามคนเดิมผายมือให้โรนอล นัยว่าสายมากแล้ว

เจ้าหญิงแห่งไซเลสออกเดินและบ่นไปพร้อมกัน “ถ้าท่านพ่อไม่ ไปฟ้องแม่ मदควินชีว่าวิชาพรางตัวของข้ายังใช้ไม่ได้ละก็ ข้าคงไม่ต้องมา เรียนซ่อมอย่างนี้หรอก คงได้ขี่มังกรอย่างสนุกสนานเหมือนใครบางคน แล้วละ”

“เจ้าหญิงควรหมั่นศึกษาหาวิชาความรู้ให้มากนะเจ้าคะ” ผู้ติดตาม อีกนางหนึ่งซึ่งเจียบมาแต่แรกเอ่ยบ้าง

“ข้ารู้ๆ ว่าข้ามันหัวช้า ไม่เหมือนกับพี่ชายที่ฝึกแปบเดียวก็เก่ง แล้ว ข้าจะพยายามให้มากกว่านี้ก็แล้วกัน”

สองผู้ติดตามฟังถ้อยคำแสดงความน้อยใจของเจ้านายแล้วก็ยิ้ม อย่างเอ็นดูอยู่เบื้องหลัง ค่อยๆ เดินตามนายน้อยไปสู่ที่หมายต่อไป

โรงมังกรตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของปราสาท ภายในแบ่ง ออกเป็นคอก คล้ายกับคอกม้า บรรยากาสภายในตลบอบอวลไปด้วย กลิ่นอับชื้นของหญ้าฟาง ซึ่งมังกรที่มีอยู่หลายชนิดแตกต่างกันไปตาม ลักษณะการใช้งาน มีตั้งแต่ลูกมังกรเกิดใหม่จนถึงมังกรแก่ แต่ส่วนใหญ่ สัตว์ในตำนานเหล่านี้จะถูกฝึกให้เป็นยานพาหนะเพื่อความเพลิดเพลิน มากกว่าเพื่อการรบ

ขณะที่เรย์เนอร์รอลด์เดินเข้าไปในโรงมังกรนั้น มีผู้ดูแลกำลัง ทำความสะอาดตัวมังกรอยู่หลายคน ซึ่งผู้ดูแลเหล่านี้จะผลัดเปลี่ยนเวร

กันในแต่ละช่วงของวัน

หนึ่งในผู้ดูแลเหลือบมามองผู้มาใหม่ ครั้งเห็นว่าเป็นเจ้าชายแห่งไฮเลสจึงรีบเช็ดไม้เช็ดมือแล้วเดินเข้ามาโค้งคำนับ ส่วนคนอื่นๆ ที่อยู่ไกลออกไปเพียงแต่โค้งตัวให้แล้วทำงานของตัวเองต่อ

“ข้าอยากชี้เจ้าราฟตอนนี้และเดี๋ยวนี้” เรย์เนอร์วัลด์บอกอย่างวางอำนาจ

“ข้าเพิ่งขัดตัวให้เจ้าราฟเสร็จพอดี เชิญเจ้าชายพามันไปได้เลยขอรับ” ผู้ดูแลตอบทันควัน

เรย์เนอร์วัลด์พยักหน้ารับรู้แล้วเดินไปหามังกรสีดำตัวเชื่องที่ชื่อราฟ ซึ่งมันก็ชูคอรอเจ้านายของมันอยู่แล้ว

เมื่อเจ้าชายเดินไปหามังกรราฟ ผู้ดูแลก็ลอบถอนหายใจ พลังคิดว่าโชคดีที่ทำความสะอาดเจ้ามังกรดำเสร็จก่อนที่เรย์เนอร์วัลด์จะมาถึง

“ราฟ วันนี้เราไปเที่ยวกัน”

เจ้าชายลูบต้นคอของมังกรสีดำอย่างรักใคร่ แล้วเปิดประตูคอกให้เจ้าราฟเดินออกมา เมื่อถึงลานกว้างหน้าโรงมังกร เขาก็ขึ้นขี่เจ้ามังกรสุดรักพร้อมกับสั่งให้มันขึ้นบิน

“ไปเลย ราฟ”

เจ้าราฟกางปีกเต็มที่แล้วกระพือจนเกิดเสียงดังพื๊พพื๊ จากนั้นมังกรสีดำก็ทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้าเบื้องหน้าอย่างรวดเร็ว

สายลมเย็นปะทะใบหน้าของเรย์เนอร์วัลด์ ขณะที่เขากำลังมองดินแดนไฮเลสเบื้องล่างด้วยความตื่นตาตื่นใจ

“ว้าว! ราฟ เจ้าไม่เคยพาข้าบินสูงขนาดนี้เลยนะ เพิ่งรู้ว่าไฮเลสกว้างใหญ่ขนาดนี้”

เจ้ามังกรส่งเสียงขานรับคำของเจ้านาย

“ข้าชกอยากรู้แล้วสิว่าในดินแดนทั้งหมดเนีย ที่ไหนกว้างใหญ่ที่สุด” ชายหนุ่มลูปคางตัวเองอย่างครุ่นคิด

ทันใดนั้นร่างของเจ้าราฟก็กระตุกครั้งหนึ่ง ก่อนที่มันจะเปลี่ยนทิศพาเรย์เนอร์วัลด์ร่อนไปอีกทางหนึ่งอย่างรวดเร็ว สายลมที่เคยพัดผ่านอย่างเอื่อยเฉื่อยก็แรงขึ้นตามความเร็วของเจ้ามังกร จนเจ้าชายแทบต้านแรงลมไม่อยู่ถึงกับต้องกอดคอมังกรไว้แน่น

“ราฟ! เป็นอะไรไป บินช้าๆ สิ ได้ยินไหม!” เรย์เนอร์วัลด์ตะโกนสั่งเสียงดังทว่าไม่ได้ผล จึงเปลี่ยนมาใช้เวทมนตร์สะกดเพื่อหยุดเจ้ามังกร แต่ก็ยังไม่สามารถควบคุมมันได้เช่นกัน

มันเป็นอะไรของมัน!?

ยังไม่ทันจะได้คิดอะไร เจ้าชายก็ต้องเบิกตากว้าง ด้วยสิ่งที่อยู่เบื้องหน้าที่เจ้ามังกรดำกำลังจะพุ่งเข้าชนนั่นคือ ยอดปราสาทอันงามสง่านั่นเอง

“เฮ้ย!! หยุดๆๆๆ ผู้ดดด!!!”

โครมม!

ครึนน...ครึนน...

หนึ่งในยอดปราสาทของเจ้าวปีศาจคารอสเกิดช่องโหว่ขนาดใหญ่จากการพุ่งชนด้วยความเร็วระดับสูงสุดของมังกรที่ขึ้นชื่อว่าเร็วที่สุดในไซเลส

แน่นอนว่าความโกลาหลย่อมต้องเกิดตามไปด้วย เหล่าทหารเบื้องล่างต่างมองขึ้นไปบนยอดปราสาทที่ยังมีฝุ่นฟุ้งกระจายไปทั่ว พวกเขาต่างพากันคิดว่ามีผู้ไม่ประสงค์ดีบุกเข้ามา จึงเรียกกำลังเสริมแล้วพากันไปยังที่เกิดเหตุ

องครักษ์ซึ่งกำลังขี่มังกรตรวจตราความสงบรอบวังสองสามนายก็สั่งมังกรมาบินวนรอบๆ ยอดปราสาท เพื่อกันไม่ให้ใครก็ตามที่ก่อเหตุ

หนีทางอากาศได้

หน้าห้องบนยอดปราสาทซึ่งถูกทำลายนั้นเต็มไปด้วยเหล่าทหาร และเสนาปีศาจที่ยืนมุงกันอยู่ แต่ยังไม่มีการเข้าไปดูว่าเกิดอะไรขึ้นข้างใน เพราะรอการมาถึงของเจ้าปีศาจคารอส

ภายในห้องนั้นเต็มไปด้วยซากอิฐปูนของกำแพงที่พังทลาย และสิ่งของในห้องก็ยับเยินไม่มีชิ้นดี มังกรสีดำสะบัดหน้าไปมารวกับไล่ความงุนงงแล้วมองหาร่างเจ้านายของตนที่ตอนนี้จมอยู่ใต้ซากปรักหักพัง เมื่อมันเห็นกองอิฐขยับขลุ่ยหลักและชายเสื้อของเขาจึงใช้ปากดันเศษอิฐออกแล้วคาบเสื้อของเรย์เนอร์วัลด์ ดึงร่างเขาขึ้นมา

“โอ๊ย...เบาๆ หน่อย” เรย์เนอร์วัลด์คร่ำครวญขณะที่ยังห้อยต่องแต่งอยู่กลางอากาศ

“นี่มันเกิดอะไรขึ้น!” เสียงก้องกังวานเต็มไปด้วยความไม่พอใจของคารอสดังขึ้น เจ้าปีศาจมองไปรอบห้องที่พังยับเยินอย่างฉุนเฉียว

“ท่านพ่อ ข้า...ข้าอธิบายได้นะ” เรย์เนอร์วัลด์รีบเอ่ยขึ้นทันควันเมื่อเห็นท่าทีของผู้เป็นพ่อ

เจ้าปีศาจมองใบหน้าและร่างกายมอมแมมเปื้อนฝุ่นของลูกชายซึ่งยังถูกมังกรดำคาบเสื้อไว้ให้ห้อยต่องแต่งอยู่อย่างนั้นก็ไม่รู้จะสงสารหรือสมเพชดี ผิดกับมิตรที่หัวเราะลั่น ไม่ได้มีความเห็นใจลูกศิษย์เลยสักนิด

“จัดการตัวเองให้เรียบร้อยแล้วมาพบข้าที่ห้อง เข้าใจไหม เรย์เนอร์วัลด์!” คารอสสั่งอย่างเฉียบขาด

“ครับ” เจ้าชายตอบเสียงอ่อยๆ

จากนั้นเจ้าปีศาจก็หันกลับไปสั่งกับเสนาคนหนึ่ง “ตรวจดูความเสียหายให้ถี่ถ้วน แล้วมารายงานข้า”

ยังไม่ทันที่เหล่าเสนาและทหารจะเงยหน้าจากการโค้งคำนับ

จ้าวปีศาจและมือขวาคนสนิทก็หายตัวไปจากที่นั่นแล้ว ทั้งหมดจึงแยกย้ายกันไปทำหน้าที่ของตนตามเดิม พวกทหารก็เข้าไปตรวจสอบสภาพห้องและเก็บกวาดซากอิฐทั้งหลาย

เมื่อสั่งให้ราฟปล่อยเขา เรย์เนอร์วัลด์ก็ลงสู่พื้นอย่างงดงามโดยไม่มีการร้องการบอดเจ็บให้เห็น

ก็แน่ละ เป็นถึงลูกชายปีศาจ โดนแค่นี้ไม่ระคายผิวของเขาหรอก แต่ที่เรย์เนอร์วัลด์สงสัยคือเมื่อครูเจ้าราฟเป็นอะไรไป ตอนนั้นกลับมาเชื่องอย่างเก่าได้อย่างไร

หรือว่าโดนมนตร์สะกด...

จากใคร?

เป็นคำถามที่เขายังหาคำตอบไม่ได้ จึงได้แต่เก็บความสงสัยไว้ในใจ

จากนั้นเจ้าชายปีศาจก็สั่งทหารให้พาเจ้ามังกรกลับไป ส่วนเขาก็ไปจัดการกับสภาพเน่าๆ ของตนเองเช่นกัน

“รายชื่อทรัพย์สินที่เสียหายจากอุบัติเหตุบนยอดปราสาทมีดังต่อไปนี้...หนึ่ง ผลึกคริสตัลสีรุ้งที่ราชาเอลฟ์มอบเป็นของกำนัลแด่ท่านจ้าวปีศาจ มีรอยร้าวผ่ากลางผลึกจนไม่สามารถเปล่งประกายแสงได้อีก สอง รูปปั้นเทพีแห่งสันติภาพ มือขวาชูตะเกียงไฟ มือซ้ายกำสนธิสัญญาว่าด้วยการยุติสงครามไว้แนบอก ขณะนี้มือขวาของรูปปั้นได้หักหลุดออกจากลำตัว ศีรษะมีรอยร้าวเป็นทางยาว สาม รูปภาพแม่มงาโมนาลิซที่เกิดจากการใช้เวทมนตร์वादของพอมอดาร์วินท์ ตอนนั้นภาพวาดฉีกขาดและเวทมนตร์คลาญออกทำให้กลายเป็นเพียงกระดาษสีซีดๆ เท่านั้น ลี...”

“พอได้แล้ว” จ้าวปีศาจคารอสสั่งเสนาฯ ซึ่งกำลังอ่านรายการ

สิ่งของเสียหยาให้หยุดอ่าน เพราะเห็นว่ากระดาษที่ถืออยู่ในมืออีกฝ่าย นั้นยาวจดพื้น ถ้าไม่รีบห้ามมีหวังพรุ่งนี้เย็นก็ยังรายงานไม่เสร็จ

“นอกจากนี้ยังมีกำแพงที่ถูกชนเป็นรูโหว่ขนาดใหญ่ กว่าจะซ่อมเสร็จคงอีกหลายวัน และคงต้องใช้งบประมาณอีกมากโขขอรับ” เสนาฯ คนเดิมยังไม่วายพูดต่อ แต่เมื่อเห็นสายตาเฉียบขาดที่มองมาจึงปิดปากของตนแต่โดยดี

“ได้ยินแล้วไซ้ไหมเรย์เนอร์ลด์ ว่าเจ้าก่อความวุ่นวายแค่ไหน” จ้าวปีศาจมองหน้าลูกชายซึ่งยืนตัวลีบอยู่กลางห้อง

ผู้เป็นจ่าเลยเหลือบตามองทุกคนที่อยู่ในห้องนั้น ซึ่งก็พบว่า สายตาของเหล่าเสนาฯ ไม่เว้นแม้กระทั่งอาจารย์และบิดาที่มองมาสื่อได้ว่าเขาเป็นคนผิดอย่างไม่ต้องโต้สวน

‘อย่ามองข้าด้วยสายตาแบบนั้นได้ไหม... ข้าไม่ผิดซะหน่อย!’

“ท่านพ่อ ข้า...”

“ผิดแล้วก็ต้องยอมรับผิด ทุกคนก็เห็นว่าเจ้าเป็นคนทำ หลักฐานมัดตัวขนาดนี้เจ้าคงไม่ปฏิเสธหรอกนะ” ไม่ทันที่เจ้าชายจะได้พูดอะไร ผู้เป็นพ่อก็ชิงพูดเสียก่อน

“ยอมรับผิด!?”

เรย์เนอร์ลด์ไม่เข้าใจว่าทำไมท่านพ่อถึงพยายามกล่าวโทษเขานัก

“ถ้าเจ้ายอมรับผิดแต่โดยดีโทษหนักจะได้กลายเป็นเบาไฉละ” คารอสเอ่ยเหมือนจะเกลี้ยกล่อมลูกชาย

เจ้าชายลูกครึ่งยกมือลูบหน้าตัวเองก่อนพยายามอธิบาย “ท่านพ่อ ข้ายอมรับว่าเป็นคนซีเจ้าราฟ แต่ไม่ได้สั่งให้มันชนปราสาทนะ”

“เรย์เนอร์ลด์ ท่านเป็นถึงทายาทแห่งจ้าวปีศาจที่ทุกคนให้ความเคารพ เมื่อทำอะไรไปแล้วก็ควรรับผิดชอบการกระทำนั้น เพื่อให้ผู้อื่นเอาอย่างและยกย่องชมเชย ไม่ใช่มาปฏิเสธโดยไม่มีเหตุผลแบบนี้”

คราวนี้มีหัตถ์พุดบังหลังจากที่เจียบมานาน

เอาเข้าไป! กล่าวโทษกันเข้าไปสิ บอกว่าไม่รู้เรื่องก็ไม่มีใครเชื่อมุมประณามกันอยู่ได้ทั้งท่านพ่อทั้งอาจารย์ เขาไม่รับผิดชอบอย่างใครจะทำไม

เจียบกันอยู่นาน ในที่สุดจ้าวปีศาจแห่งไซเลสก็เอ่ยขึ้น

“ในเมื่อเจ้าไม่ยอมรับผิดชอบ ข้าก็จะลงโทษเจ้า ฟังให้ดีนะเรย์-เนอร์วัลด์ โทษของเจ้าคือ ถูกเนรเทศไปอยู่ดินแดนมนุษย์ จากเดิมที่ข้าจะให้ไปอยู่แค่ไม่กี่เดือน แต่เจ้ากลับปากแข็งไม่ยอมรับผิดชอบ ข้าจึงสั่งให้เจ้าไปอยู่ที่นั่นอย่างไม่มีกำหนด จนกว่าจะมีคำสั่งเรียกตัวกลับ ห้ามเจ้ามาที่ไซเลสเด็ดขาด มิฉะนั้นจะถูกเนรเทศไปตลอดชีวิต เข้าใจไหม!”

เมื่อได้ฟังคำตัดสินของผู้เป็นพ่อ เจ้าชายปีศาจก็รีบแย้งทันควัน

“หา! ท่านพ่อ ท่านล้อข้าเล่นใช่ไหม ข้าแค่ทำยอดปราสาทเป็นรูปโหวนิตเดียวถึงกับไล่ข้าเลยหรอ”

นอกจากเสียงโวยวายของเจ้าชายแล้ว ก็ยังมีเสียงฮือฮาจากเหล่าเสนาฯ ที่อยู่ในห้องนั้นด้วย เพราะโทษที่เรย์เนอร์วัลด์ได้รับเทียบเท่ากับนักโทษที่ทำผิดขั้นร้ายแรงเลยทีเดียว

“แค่ทำรูปโหวนิตหรือ! เจ้ารู้ไหมว่าสิ่งของที่เสียหายนั้นมันเป็นเครื่องหมายแห่งมิตรภาพระหว่างเผ่าพันธุ์ นี่ถ้าดินแดนต่างๆ รู้ว่าสิ่งที่เคยมอบให้ข้าถูกทำลายโดยลูกชายของข้าเอง พวกเขาจะคิดยังไง อีกหน่อยจะมีใครที่ไหนกล้ามาผูกสัมพันธ์กับเรา ถึงตอนนั้นปีศาจกับเผ่าอื่นๆ คงต้องหันหลังให้กันแล้วกระมัง”

เรย์เนอร์วัลด์ฟังบิดาพูดแล้วถึงกับเถียงไม่ออก

คารอสจึงย้ากับบุตรชาย “จำไว้ว่าเมื่อเจ้าไปอยู่กลอเรียแล้วอย่ากลับมาที่ไซเลสอีกเด็ดขาด ขณะที่อยู่ที่นั่นอย่าให้ใครรู้ว่าเจ้าเป็นใคร อย่าใช้เวทมนตร์พร่ำเพรื่อเพราะอาจทำให้คนอื่นรู้ว่าเจ้ามาจากไซเลส

หวังว่าจะจำข้อบังคับนี้ได้นะ”

“ทำไมข้าต้องปิดบังฐานะที่แท้จริงด้วยล่ะ” เรย์เนอร์วัลด์ขมวดคิ้ว

จ้าวปีศาจสบตาลูกชาย “เพราะ...เป็นคำสั่งของข้า”

เจ้าชายอ้าปากหวอ ตกตะลึงกับเหตุผลของบิดา นึกถึงชะตากรรมตัวเองที่กำลังจะมาถึงในอีกไม่ช้า

โทษไม่ถึงตาย แต่ก็เหมือนสั่งให้เขาไปตาย

ท่านพ่อคิดอะไรอยู่กันแน่นะ...

และประโยคสุดท้ายที่จ้าวปีศาจบอกกับบุตรชายก่อนเดินออกไปคือ “ข้าให้เวลาเจ้าเตรียมตัวสามวัน”

“สามวัน! ข้าต้องออกจากที่นี่สามวันให้หลังงั้นหรอ”

ไม่มีใครอยู่รอดตอบคำถามเรย์เนอร์วัลด์เลยสักคน เพราะเมื่อจ้าวปีศาจจากไป อาจารย์ของเขาพร้อมกับเหล่าเสนาฯ ก็ออกไปด้วยเช่นกัน ทั้งให้เจ้าชายผู้เคราะห์ร้ายยืนแคว้งอยู่กลางห้องเพียงลำพัง

นี่มันคือเรื่องตลกที่ไม่ซ้ำเลยสักนิด เขาเป็นถึงเจ้าชายแต่กลับถูกเนรเทศ ที่ร้ายกว่านั้นคือต้องไปอยู่ดินแดนที่ไม่คุ้นเคย

ถ้าไม่ตายก็เสี่ยงไม่โตกันละคราวนี้...

“ท่านช่วยข้าไม่ได้จริงๆ เหรอ”

คนถูกเนรเทศมาสดๆ ร้อนๆ กำลังอ้อนวอนพอมดบอวิริน ขณะที่กำลังอดกำลังทดลองปรุงยาอยู่ในห้องทำงานส่วนตัวตามปกติ

“ข้าจะช่วยอะไรท่านได้ล่ะ เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว” พอมดบอปิดแล้วสนใจกับการใส่ส่วนผสมลงในหม้อดินเผาที่น้ำเดือดได้ที่ต่อ รวากับว่าเรื่องที่เรย์เนอร์วัลด์ถูกเนรเทศไม่สำคัญเท่ากับส่วนผสมที่ถูกต้องในหม้อยาไปนี้

“ข้าต้องไปอยู่เมืองมนุษย์ เมืองที่ไม่เคยไปสัมผัสเลยนะ” เรย์-
เนอร์วัลด์ไม่ย่อท้อ พยายามขอความเห็นใจ

“ก็ดีนี่ ท่านจะได้มีวิสัยทัศน์กว้างขวางขึ้น”

“โหย! ดีอะไรละ ข้าต้องทนกินพืชจี๊ดๆ เนื้อสัตว์เปื่อยๆ ไปทั้งปี”

“คำสั่งของเจ้าวปีศาจถือได้ว่าเด็ดขาดที่สุด ใครจะไปห้ามได้ละ
ถึงเข้าไปขอร้องทานครอสตอนนี้ก็เปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้หรอกนะ”
พ่อมดซูซูดแก้วที่มีน้ำสีม่วงขึ้นมาก่อนจะเทลงหม้อ

เรย์เนอร์วัลด์เอามือกุมขมับ “ข้าจะทำยังไงดีเนี่ย”

หึ...

ชั่วขณะหนึ่งที่เขาเกิดความคิดนั้นขึ้นมา แต่ก็ถูกลบออกจาก
สมองด้วยความจริงข้อที่ว่า... ไม่มีใครเคยหนีเงื้อมมือของเจ้าวปีศาจแห่ง
ไซเลสพัน

บางที...ถ้าเขาจะยอมรับผิด ถ้าจะขอลดโทษตอนนี้ละก็...

ไม่มีทาง! ไม่มีทางที่เจ้าวปีศาจครอสจะกลับคำ ยิ่งเมื่อตัดสินใจ
อย่างเฉียบขาดไปแล้ว ลูกก็ลูกเถอะ อย่าได้ถามหาความปรานีจาก
ปีศาจผู้ยิ่งใหญ่เสียให้ยาก!

คิดแล้วก็ทำให้จิตใจที่หดหู่ของเรย์เนอร์วัลด์ยิ่งห่อเหี่ยวเข้าไป
ใหญ่ คงต้องปล่อยให้เป็นไปตามกรรม...

จบกัน ชีวิตเจ้าชายแห่งไซเลส

“ข้าคิดว่า...” บอรวินเอยขึ้นมากะทันหัน ทำให้เรย์เนอร์วัลด์ตื่น
จากภวังค์ความสิ้นหวังของตน หันไปมองพ่อมด “ข้าเพิ่งแต่จะบอก
เจ้าชายว่า ถ้าท่านปู่ของท่านอยู่ที่นี้ ท่านอาจมีทางรอด”

“ใช่แล้ว! ท่านปู่!” เรย์เนอร์วัลด์ทุบกำปั้นขวากับอุ้งมือซ้ายอย่าง
มีหวัง

“แต่ท่านเดเรสอยู่ระหว่างทองเที้ยว ตอนนี้คงอยู่ดินแดนหิมะ

ทางตอนเหนือละมั้ง” พ่อมดประจำราชสำนักผู้จุดประกายแสงสว่างให้ได้ทำการปิดหนทางรอดทันทีเช่นกัน

“ข้าจะถือว่าท่านไม่ได้พูดก็แล้วกัน” เจ้าชายประชิด “ท่านปู่ของท่านปู่ อายุก็ป็นนี้แล้วยังจะหาเรื่องไปพักร้อนอีก ปานนี้คงปั่นตุ๊กตาทิมะอย่างสนุกสนาน ไม่รู้หรือไม่ว่าหลานสุดที่รักกำลังมีเคราะห์หนัก”

พ่อมดบอริวินหัวเราะเล็กน้อยกับท่าทีของคนที่กำลังน้อยใจตรงหน้า

“ท่านเดเรสนะ หลังจากลงจากตำแหน่งจ้าวปีศาจแล้วก็เพิ่งจะได้พักจริงๆ จังๆ นี่แหละ เห็นใจท่านหน่อยเถอะเจ้าชาย คนที่เป็นจ้าวปีศาจคนต่อมาดันเป็นท่านพ่อของเจ้าชาย ท่านเดเรสก็เลยต้องเสียสละเรื่อง ‘การเป็นจ้าวปีศาจเต็มตัว’ เสียตั้งนาน กว่าจะทำให้ท่านคารอสดูน่าเกรงขามเหมือนทุกวันนี้ได้ ท่านเดเรสก็แก่ขึ้นไปอีกหลายร้อยปี”

“ก็จริง พ่อข้านะ ว่าง่ายเสียเมื่อไหร่ละ ไม่งั้นข้าคงไม่ตกอยู่ในสภาพนี้หรอก” เรย์เนอร์วัลด์พูดอย่างเห็นด้วย “บอริวิน...ข้าชอบใจท่านมากนะที่สอนอะไรให้ข้าตั้งหลายอย่าง จากนั้นเราคงไม่ได้พบกันอีกนาน แค่นี้ก็ไม่ว่า ข้าลาท่านตรงนี้ก็แล้วกัน ข้าจะรีบไปเก็บของละ”

เรย์เนอร์วัลด์บอกลาพ่อมดแล้วกำลังจะเดินออกห้องไป บอริวินจึงอวยพรตามหลังเขา

“ขอให้ท่านใช้ชีวิตอย่างระมัดระวัง มนุษย์ไม่ได้เลวร้ายกันหมดทุกคน แต่ก็ไว้ใจไม่ได้ทุกคนเช่นกัน”

เสียงปิดประตูดังขึ้น แล้วทั้งห้องก็เหลือเพียงเสียงน้ำในหม้อต้มยาเดือดปุดๆ

พ่อมดลงมือปรุงยาต่อไปทั้งๆ ที่ยังมีเรื่องคาใจ

...เหตุใดคารอสถึงส่งเรย์เนอร์วัลด์ไปที่กลอเรีย...อยากจะทำให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอยหรือไม่นะ

“ว่าไงจะพี่ชายที่รัก ได้ข่าวว่าถูกเนรเทศหรือ”

เสียงที่สดใสอยู่แล้ว วันนี้ดูสดใสเป็นพิเศษของโรเนลด์ดังมาจากทางประตูห้องของคนที่ถูกเนรเทศ

คนเป็น ‘พี่ชายที่รัก’ ซึ่งกำลังจัดการกับข่าวของของตนเองบนเตียงนอนทำธุระต่อไปโดยทำเป็นไม่สนใจผู้ที่เข้ามาในห้องอย่างถือวิสาสะ

“ให้ข้าช่วยอะไรไหม” ผู้เป็นน้องสาวแสดงความมีน้ำใจ พลงหย่อนตัวลงบนขอบเตียงข้างๆ พี่ชาย

“จะเข้าห้องคนอื่นทำไมไม่รู้จักเคาะประตูซะบ้าง” เรย์เนอร์ร็อดตำหนิเสียงเรียบ มือยังสาละวอนอยู่กับกองเสื้อผ้า

โรเนลด์ยกไหล่ “ถ้าเป็นห้องของคนอื่นข้าก็เคาะนะ แต่นี่เป็นห้องของพี่ ข้าเลยคิดว่าคงไม่ต้องเคาะหรอก เพราะพี่เป็นคนชอบเปิดเผย คงไม่มีอะไรต้องปิดบังอยู่แล้ว เนอะ!”

เรย์เนอร์ร็อดหยุดมือ เหลือบมองน้องสาวเฝือกปากกล้า “ใครว่าไม่มีอะไรต้องสงวน เจ้าชายอย่างข้านี้แหละที่ควรแก่การทะนุถนอมที่สุด โดยเฉพาะความบริสุทธิ์ของข้านี้จะยกให้ใครไม่ได้ง่ายๆ เทียบนะ”

โรเนลด์ทำหน้าเหมือนกินของเลี่ยน “ยี้ พุดออกมาได้ไม่อายปากจั่นก็จงรักษาความบริสุทธิ์ของพี่ให้ดีกว่าแล้วกัน ระวังจะเสียทำให้สาวชาวมนุษย์ล่ะ”

“ข้าไม่มีวันขายตาแลผู้หญิงที่โน่นหรอกน่า อย่างข้าต้องสาวเอลฟ์เท่านั้น” เรย์เนอร์ร็อดขีดหน้าอย่างมั่นใจ

โรเนลด์ยื่นจมูกให้คนเป็นพี่ชาย “ให้มันจริงเถอะ แล้วนี่จะไม่ให้ข้าช่วยอะไรจริงๆ หรือ”

“ไม่ต้อง ของของข้า ข้าจัดการเองได้ จะได้ว่าต้องเอาอะไรไปบ้าง ขึ้นให้คนอื่นจัดให้ก็ไม่ว่าเรื่องกันพอดี ไม่งั้นข้าก็สั่งให้คนอื่นจัดให้

แล้วสิ” เจ้าชายผู้ที่ควรแก่การทะนุถนอมลงมือเก็บของต่อ

“ก็ดี ข้าแค่ถามตามมารยาท เพราะข้าก็จะแค่มาสมน้ำหน้าพี่เท่านั้นแหละ” เจ้าหญิงน้อยกอดอก พุดจบก็หัวเราะคิกคัก

เส้นประสาทแห่งท้องของเรย์เนอร์วัลด์เริ่มปูดตรงขมับ

ถ้าวันนี้ไม่ใช่ห้องสาวของเขาละก็นะ...จะจับมัดมือมัดเท้าจี้เอวให้หัวเราะจนหายใจไม่ทันตายไปซะ!

“ถ้าสมน้ำหน้าเสร็จก็รีบออกไป ก่อนที่ข้าจะ...”

“จะทำร้ายข้าหรือ พี่น้องเขาไม่ทุบตีกันหรอกนะ ยิ่งเฉพาะกับน้องสาวน่ารักๆ อย่างข้าเนี่ย” โรเนลลอยหน้าลอยตาอย่างผู้ที่เหนือกว่า

“ใครว่าข้าจะทำอะไรเจ้า” เรย์เนอร์วัลด์บอกก่อนที่จะน้องสาวตัวแสบจะจินตนาการให้เขาเป็นพี่ชายโรคจิต “ข้าแค่จะบอกให้เจ้าออกไป ก่อนที่ข้าจะแก้ผ้าอาบน้ำต่างหาก หรือเจ้าอยากดูรูปร่างอันเท่ล้ำกำยำของข้าก็ตามใจ”

“ก็ได้ๆ ออกไปก็ได้ ข้าขออวยพรให้พี่อยู่ให้ได้ไปให้รอดก็แล้วกัน” โรเนลย่นจมูกใส่ พุดจบก็รีบแจ้นออกห้องไป เกรงว่าถ้าอยู่ต่อ พี่ชายตนเองอาจเข้าสู่โหมดฆาตกรเลือดเย็นก็เป็นได้ เนื่องจากเครียดจากการที่ต้องไปอยู่ต่างบ้านต่างเมืองยังไม่พอ ยังมาเจอน้องสาวกวนประสาทเข้าไปอีก

เมื่อน้องสาวตัวดีออกไปแล้วเรย์เนอร์วัลด์ก็ถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย

“ญาติๆ แต่ละคน รักข้ากันทั้งนั้น”

สามวันผ่านไปหลังจากจ้าวปีศาจคารอสตัดสินโทษ

เจ้าชายเรย์เนอร์วัลด์นำห่อสัมภาระผูกไว้กับตัว ก่อนจะได้สายตามองห้องที่เคยพักพิงมาตลอดสิบกว่าปีอย่างอาวรณ์แล้วเดิน

ออกไป ไม่ลืมนะปิดประตูอย่างเบามือกว่าทุกที

เมื่อเดินเข้ามาในห้องโถงใหญ่ก็เห็นจำวปีศาจแห่งไซเลส โรเนล น้องสาวจอมกวนมิดซ์ผู้เป็นอาจารย์ รวมไปถึงเหล่าเสนาอำมาตย์ ยืนรอทำพิธีอำลาอยู่ก่อนแล้ว ทุกสายตาดูจับจ้องมาที่เรย์เนอร์วัลด์เป็นจุดเดียว ทำให้คนที่ไม่เคยชินอายเกิดอาการประหม่าขึ้นมาทันที

“พร้อมจะไปหรือยัง” จำวปีศาจเอ่ยถามบุตรชาย

“ครับ” ผู้ถูกถามตอบเสียงแผ่วเบา

ทันใดนั้นเอง ห้องฟ้าภายนอกปราสาทก็แปรปรวน บรรยากาศมืดครึ้มราวกับจะเกิดพายุใหญ่ มีเสียงฟ้าร้องครืนดังมาเป็นระยะๆ ทุกคนภายในห้องโถงต่างคิดว่าเป็นฝีมือของคารอสที่คิดจะแกล้งลูกชาย แต่เมื่อมองไปยังจำวเหนือหัวของตนกลับพบว่าเขาก็ทำหน้าฉงนเช่นกัน

แล้วสิ่งที่เป็นคำตอบก็ปรากฏขึ้นตรงประตูห้องโถง ร่างของปีศาจสูงวัยยืนจังก้าอยู่ตรงนั้น ใบหน้ามีริ้วรอยแห่งประสบการณ์และท่าทางที่บ่งบอกถึงความไม่พอใจ เขาเป็นต้นตอของอาภาตวิปโยคนี้เอง

เรย์เนอร์วัลด์มองตามสายตาของทุกคนแล้วต้องตะโกนออกมาอย่างเหลือเชื่อ

“ท่านปู่!”

เดเรส อดีตจำวปีศาจที่ทุกคนในไซเลสให้ความเคารพ หรือก็คือบิดาของจำวปีศาจคารอส กำลังทำหน้าถมึงถึงเดินตรงมาหยุดยืนข้างหลานชายหัวแก้วหัวแหวนซึ่งอ้าปากค้างอยู่ เรย์เนอร์วัลด์นึกไม่ถึงว่าคนที่พักร้อนในแดนหนาวจะมาปรากฏตัวตอนนี้ได้

“ข้าอุตส่าห์วางใจว่าเจ้าจะจัดการทุกอย่างได้ แต่นี่อะไร คิดจะไล่หลานข้าให้ไปอยู่ที่อื่นนั่นหรือ” อดีตจำวปีศาจตวาดถามอย่างไม่พอใจ

“ท่านพ่อ หลานของท่านทำผิด ข้าก็ต้องลงโทษสิ” คารอสเดินมาประจันหน้าบิดาของตน

“เฮอะ นี่ถ้าข้าไม่สังหรณ์ใจว่าจะเกิดเรื่องไม่ดีขึ้น แล้วกลับมาไม่ทันละก็ ข้าคงไม่ได้เห็นหน้าหลานชายแล้วใช่ไหม”

จ้าวปีศาจถอนหายใจเหนื่อยหน่าย ก่อนจะตอบ “ข้าก็ไม่ได้เนรเทศเรย์เนอร์วัลด์ตลอดชีวิตซะหน่อย แค่ให้ไปอยู่กลอเรียแบบไม่มีกำหนดเท่านั้นเอง ถ้าหลานของท่านทำตัวดีก็อาจจะได้อยู่ที่โน่นไม่นานหรอก”

“จะนานหรือไม่ก็มะ...เมื่อกี้เจ้าพูดว่าจะให้เรย์เนอร์วัลด์ไปอยู่ที่ไหนนะ” ปีศาจอาวโธชะงัก หันไปถามยืนยันกับคารอสว่าตัวเองหูไม่ผาด

“กลอเรีย” จ้าวปีศาจยิ้ม แล้วยังแอบขยิบตาให้เดเรสเห็นกันแค่สองคน

เดเรสเริ่มเข้าใจอะไรได้รางๆ

ไอ้ลูกคนนี้ จะทำอะไรไม่ปรึกษา...เกือบเสียแผนแล้วไหมละ

“ท่านปู่ ท่านปู่” เมื่อเห็นปู่ของตนเองยืนนิ่งอยู่อย่างนั้นเรย์เนอร์วัลด์จึงสะกิดด้วยความเป็นห่วง

เสียงพูดคุ้ยของเหล่าเสนาอำมาตย์ทั้งหลายเริ่มดังขึ้นรอบๆ ตัวเจ้าชายผู้ต้องโทษ ยังไม่ทันที่เรย์เนอร์วัลด์จะเรียกข้า เดเรสก็หันมาจับบ่าของเขาแน่น

“หลานรัก...ปู่รู้ว่าถ้าเจ้าออกไปอยู่ที่อื่น เจ้าต้องได้รับความลำบากมากมายนัก แต่ถ้านี่คือหนทางที่ดีแล้ว...ปู่ก็ไม่สามารถจะคัดค้านอะไรได้อีก” อดีตจ้าวปีศาจพูดพลางตีหน้าเศร้าอย่างจริงจังและจริงใจ บีบไหล่หลานราวกับจำใจยอมรับการตัดสินใจครั้งนี้อย่างไม่อาจโต้แย้งได้

โรเนลที่ยืนดูอยู่ห่างๆ ングกับสถานการณ์ว่างานนี้ท่านปู่จะมีเอี่ยว

ด้วยหรือเปล่า ส่วนมิทซ์ที่ยืนดูอยู่ลอบชมอดีตเจ้าวปีศาจในใจว่าตีบที่ได้
แตกกระจุกจนทำให้เจ้าชายตัวดีน้ำตาขุ่นได้

“ท่านปู่...” เรย์เนอร์ร็อลด์ตื่นต้นกับความรักของบุคคลตรงหน้าจน
แทบจะพูดไม่ออก “ข้ารู้...ไม่ว่าสิ่งที่เกิดกับข้าตอนนี้จะเกิดขึ้นด้วยฝีมือ
ของใครก็ตาม ในเมื่อมันเกิดขึ้นและท่านพ่อได้ตัดสินใจแล้ว ข้าก็คิดว่า
ท่านพ่อทำเพื่อข้า ข้าจะไม่โทษใครทั้งนั้น”

หลังจากทำพิธีอำลาเสร็จเรียบร้อยแล้ว มิทซ์ก็ทำหน้าที่ขี่มังกร
นำทางให้เรย์เนอร์ร็อลด์ซึ่งขี่เจ้าราฟตามมาไปยังดินแดนที่มนุษย์อาศัย
อยู่ ครั้นถึงชายแดนกลองเรียแล้ว มิทซ์ก็กล่าวลาก่อนขี่มังกรกลับพร้อม
ทั้งนำเจ้ามังกรดำกลับไปด้วย

และแล้ว...การใช้ชีวิตเพียงลำพังของเรย์เนอร์ร็อลด์ในดินแดนที่
น่าพิศวง (ตามความคิดของเขา) ก็เริ่มต้นตั้งแต่บัดนี้

2

อาณาจักรกลอเรีย

ในยุคที่โลกประกอบด้วยสิ่งมีชีวิตหลายเผ่าพันธุ์ ยังมีดินแดนซึ่งมนุษย์อาศัยอยู่กันอย่างสงบสุข ที่นั่นเป็นแหล่งกำเนิดอารยธรรมอันหลากหลาย ดินแดนแห่งนั้นถูกขนานนามว่า ‘กลอเรีย’

การปกครองของกลอเรียใช้ระบอบการปกครองแบบกษัตริย์เป็นประมุขและมีอำนาจสูงสุด แล้วกระจายอำนาจไปตามเมืองต่างๆ โดยคัดเลือกขุนนางผู้มีคุณสมบัติเหมาะสมไปดำรงตำแหน่งเจ้าเมือง เมืองที่เป็นศูนย์กลางและเป็นที่ประทับของพระราชาคือ อัสทาเรีย ซึ่งมีความเจริญทางเศรษฐกิจและมีประชากรอาศัยอยู่มากกว่าเมืองอื่นและถึงแม้แต่ละเมืองจะอยู่ในแผ่นดินเดียวกัน แต่ก็มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวจึงทำให้กลอเรียกลายเป็นดินแดนแห่งพหุวัฒนธรรม

ส่วนการติดต่อสื่อสารในกลอเรียนั้น ชาวมนุษย์จะใช้ภาษา

‘กลอเรียริช’ หรือที่เผ่าพันธุ์อื่นเรียกว่า ‘ภาษามนุษย์’ ซึ่งเป็นภาษาทางราชการ จะมีการใช้ภาษาท้องถิ่นบ้างตามเมืองที่อยู่ห่างไกลจากศูนย์กลางความเจริญ ส่วนใหญ่แล้วแต่ละเมืองจะมีการติดต่อกันเพื่อการค้าขายแลกเปลี่ยนวัตถุดิบที่มีอยู่และเพื่อเจริญสัมพันธไมตรีระหว่างเจ้าเมืองด้วยกัน ทั้งนี้เส้นทางขนส่งที่เป็นที่นิยมคือ การใช้ม้าลากเกวียน มังกรบิน และม้าเร็วตามลำดับ ส่วนทางอื่นเช่น ทางเรื่อนั้นจะเป็นที่นิยมเฉพาะเมืองที่มีแม่น้ำไหลผ่านหลายสายเท่านั้น...

พื้!

เสียงตำราที่หน้าปกเขียนด้วยตัวอักษรสีทองเป็นภาษาของพ่อมดว่า ‘อาณาจักรกลอเรีย’ ถูกปิดโดยฝีมือของเจ้าชายตกยาก เป็นหนังสือที่เขาแอบขโมยมาจากห้องของพ่อมดประจำราชสำนักแห่งแดนไซเลสนั่นเอง

“อ่านก็รอบๆ ก็ไม่ได้บอกอะไรสักนิดว่าข้าต้องทำอะไรต่อไป”

นี่เขาให้หรือว่าคนแต่งหนังสือเขียนไม่รู้เรื่องกันแน่ ยิ่งเป็นภาษาพ่อมดอ่านยากๆ อยู่ด้วย...

เรย์เนอร์รอลด์บ่นกับตัวเองอย่างปลงๆ ตอนนี้นะเขานั่งหมดอาลัยตายอยากอยู่ที่ตรอกเล็กแคบที่ไหนสักแห่งซึ่งเขากำลังหาคำตอบกับตัวเองอยู่เช่นกันว่ามันคือส่วนไหนของกลอเรีย

ตั้งแต่มีทซซีมังกกรากไป เรย์เนอร์รอลด์ก็ลัดเลาะชายป่าจนเข้ามาในเมืองแห่งหนึ่งซึ่งคาดว่าเป็นนครหนึ่งในกลอเรีย เพราะดูจากรูปร่างหน้าตาของผู้คนที่นั่นบ่งบอกว่าเป็นมนุษย์เต็มขั้นเสียขนาดนั้น ประกอบกับฟังจากภาษาที่ใช้สื่อสารกันก็เป็นภาษามนุษย์ไม่ผิดเพี้ยน ดังนั้นเจ้าชายตกยากจึงพึงหวังว่าเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของกลอเรียเรียบร้อยแล้ว แต่จะเป็นที่ไหนนี่สิ...ปัญหา

“รู้ชี้ขโมยแผนที่ดินแดนกลอเรียมาแทนหนังสือนี้ก็ดีหรอก”

เรย์เนอร์วัลด์ปั่นพลาจเก็บหนังสือไว้ในห่อผ้าเหมือนเดิมแล้วลุกขึ้นเดินออกจากตรอกนั้นเพื่อจะลองไปถามใครสักคนดู

เมื่อโผล่พ้นออกมาก็เป็นถนนใหญ่ ซึ่งสองข้างทางมีเพิงร้านขายของมากมาย ทั้งเสื้อผ้า ผลไม้ เนื้อสัตว์ และของใช้ต่างๆ บรรดาพ่อค้าแม่ค้าพากันตะโกนเรียกลูกค้าให้มาซื้อสินค้าของตน ผู้คนเดินกันขวักไขว่ตลอดสองข้างทาง ส่วนถนนที่เว้นว่างตรงกลางนั้นเป็นช่องทางสำหรับรถม้าและพาหนะอื่นๆ

เรย์เนอร์วัลด์มัวแต่มองโน่นนี่อยู่จนมายืนอยู่กลางถนน กว่าจะรู้ตัวอีกทีก็เมื่อมีคนตะโกนให้หลบไปเพราะมีอาชาน้ำตาลตัวหนึ่งวิ่งตรงมาทางเขาอย่างรวดเร็ว ปีศาจพลัดถิ่นขยับตัวหลบไม่ทัน จะใช้เวทมนตร์กลางฝูงชนก็กลัวจะเป็นที่สงสัย จึงได้แต่ใช้มือกุมศีรษะหลบตาปีศาจนาให้ศพตัวเองไม่น่าเกลียดจนเกินไป

ในที่สุดเสียงม้าร้องฮึกดังลั่นขึ้นในระยะประชิด แล้วทุกอย่างก็เงียบสงบ ชายหนุ่มนึกแปลกใจจึงเปิดตามอง พบว่าอาชาตัวนั้นหยุดอยู่หน้าตัวเอง ห่างไปเพียงแค่วินาที

เรย์เนอร์วัลด์มองเลยไปยังคนบนหลังม้า เขาผู้นั้นแต่งกายรัดกุมสวมผ้าโพกศีรษะและปิดบังใบหน้า เหลือเพียงนัยน์ตาสีทองกำลังฉายแววไม่พอใจมองมาทางเขาอยู่เช่นกัน

คนเกือบถูกลูกธนูสีเทาเหยียบตายทำท่าจะไว้วางใจ แต่นึกขึ้นได้ว่าที่นี่ไม่ใช่ปราสาทในไซเลส เขาจึงผินยิ้มผูกมิตรให้คนบังคับม้า แล้วพูดด้วยภาษามนุษย์อย่างติดๆ ขัดๆ ว่า “ข้า...ขอโทษนะ เดินเพลินไปหน่อย”

“ความประมาทเป็นหนทางสู่ความตาย ถ้าอยากตายมากนักรก็อย่าทำให้คนอื่นต้องเดือดร้อนไปกับเจ้าด้วย” เขาคนนั้นบอกด้วยน้ำเสียงเย็นชาแสดงความไม่พอใจ เมื่อกล่าวจบก็ชักม้าไปต่อทันที

เจ้าชายลูกครึ่งปีศาจยืนนิ่งได้ไม่นานก็ต้องรีบหลบเข้าข้างทาง เพราะมีขบวนเกวียนผ่านมาก็หลายเล่ม ก่อนจะหวนทบทวนเหตุการณ์เมื่อครู่

การแต่งกายของคนที่อยู่บนหลังม้านั้น ดูยังงี้ก็ผู้ชายชัดๆ แต่น้ำเสียงกลับเป็น...ผู้หญิง?

หรือว่าเขา누ขาด

และที่แ่กกว่านั้น...ประโยคแรกที่มนุษย์พูดกับเขาคือ ‘แข่งให้ไปตาย’

เยี่ยมไปเลย...

ดวงอาทิตย์เริ่มเลือนหายจากเส้นขอบฟ้า ท้องนภาเปลี่ยนเป็นสีสีแดง ถึงเวลาที่เหล่าสุกษณาจะบินกลับรัง

อาชาสีน้ำตาลวิ่งกุกกับจนมาถึงที่หมาย นั่นคือพระราชวังอันโอ่าที่ซึ่งกษัตริย์มาโลเวียร์ ฟรานซิส แวร์เนส พระราชาผู้มีอำนาจสูงสุดในอาณาจักรกลอเรียประทับอยู่ คนบังคับม้านำสัตว์พาหนะไปเก็บที่คอกม้าข้างปราสาทโดยส่งต่อให้กับผู้ดูแล ส่วนตนเองก็เดินเข้าไปยังตัวปราสาท

เมื่อมาถึงหน้าประตูงก็ปลดผ้าโพกศีรษะและผ้าคลุมหน้าออก ปล่อยผมสีทองคลายออกสยายยาวลงกลางหลัง เผยให้เห็นใบหน้าขาวนวล โดดเด่นด้วยนัยน์ตาสีทองประกายเจียบคม เสริมแต่งด้วยจมูกเขตรัณนิรมีปากบางได้รูป ถึงแม้จะไม่ยิ้มแย้มแต่ก็ยังดูงดงาม

ทหารเผ่ายามเมื่อเห็นใบหน้าของผู้มาใหม่ก็โค้งคำนับ แล้วเปิดประตูให้ สาวผมทองเดินเข้าไปในปราสาทไม่กี่ก้าวก็ถูกทักขึ้น

“กลับมาแล้วหรือจะคนสวย ข้าจ้ะนะ”

นัยน์ตาสีทองของเธอตวัดมองคนพูด “ใครจะรวดเร็วเหมือนนักเวท

เลวิช เบอร์นาดีน กันละ”

ชายหนุ่มผู้มีผมสีแสดชี้ฟูไม่เป็นทรงและมีใบหน้าที่คมคาย กำลังส่งยิ้ม นัยน์ตาสีดำมีแววเจ้าเล่ห์ “เรื่องเวทมนตร์ข้าอาจจะเหนือกว่า แต่ถ้าวางเรื่องฟันดาบละก็เจ้าชนะขาด ใช่ไหม พาทริเซีย เทอร์ริส นักดาบหญิงที่มีฝีมือไม่แพ้ชายชาติตรี”

พาทริเซียไม่พูดอะไร กลับเดินต่อไปข้างหน้า เลวิชเห็นว่าหญิงสาวดูหงุดหงิดจึงถามขึ้นขณะที่เดินขึ้นมาตีเสมอ

“วันนี้ไปเจออะไรมา ถึงได้ทำหน้าบูดขนาดนี้”

สาวผมทองพ่นลมหายใจเล็กน้อยก่อนตอบ “ก็คนบ้าที่ไหนไม่รู้ทะเล่ดทะเล่มาเย็นขวางทางม้า”

“แล้วเป็นไง ตายไหม” หนุ่มผมแสดเลิกคิ้ว

“ม้าวิ่งเร็วขนาดไหนก็ต้องหยุดให้ทัน ไม่งั้นคนคนนั้นมีหวังได้ทะเล่ดอยู่กลางถนนแน่” หญิงสาวถอนหายใจ

“ข้าว่าเจ้านั้นดันมาช่วยเพราะคนที่เป็นเจ้ามากกว่า ตอนนี่คงโดนเจ้าดาจนวนิญาณหลุดออกจากร่างแล้วมั้ง” นักเวทเจ้าสำราญหัวเราะหึๆ

เมื่อเห็นสายตาดูของสาวงามข้างกาย คนปากพล่อยจึงรีบหุบปากก่อนที่จะคนชะตาขาดจะเป็นเขาเสียเอง ด้วยฝีมือดาบซึ่งไม่ทันรู้สึกเจ็บก็ได้ไปแผ้วถางบาด

ทั้งสองเข้าไปในห้องห้องหนึ่งซึ่งมีหญิงวัยกลางคนนั่งอยู่ก่อนแล้ว นัยน์ตาสีน้ำตาลของหญิงนางนั้นมองมายังสองหนุ่มสาวด้วยท่าทางที่น่าเกรงขามจนใครต่อใครต่างพากันยกให้เธอเป็นยอดหญิงแห่งกลอเรีย เพราะนอกจากตำแหน่งหัวหน้าองค์กรภัยหลวงแล้ว เธอผู้นี้ยังควบคุมตำแหน่งเสนาธิการฝ่ายซ้ายอีกด้วย

นาโอมิ เทอร์ริส ยอดนักดาบในอดีต ผู้ผันตัวมาเป็นขุนนางใน

วัง...และเป็นมารดาของพาทริเซีย

พาทริเซียกับเลวิชโค้งคำนับสตรีเบื้องหน้า

“นั่งลงสิ” นาโอมีเอ่ยเสียงเรียบแต่แฝงด้วยพลังที่จะสยบทุกสิ่ง
ให้พร้อมยอมศิโรราบ

เลวิชลอบพิจารณาทรงผมของสตรีตรงหน้าอยู่ในใจว่าเป็นสีทอง
เงางาม ยาวเป็นลอนสวยไม่แพ้ลูกสาว ทั้งๆ ที่เมื่อก่อนตัดสั้นเสียจน
ไม่น่าดู

...หรือว่าอยากสวยตอนแก่

“เลวิช” เสียงเรียกของนาโอมีทำให้คนแอบนินทาสะดุ้งเหือก
เกรงว่าท่านเสนาธิการจะมีวิชาอ่านใจคน “สืบได้อะไรมาบ้าง”

คำถามของคนที่เขาแอบนินทาทำให้นักเวทหนุ่มลอบถอนหายใจ
หวัดดับอนาถในหน้าที่แล้วใหม่ละ...

“ดูเหมือนพวกมันจะหยุดเคลื่อนไหวชั่วคราว เพราะช่วงนี้ไม่มี
ข่าวของพวกมันเลยครับ”

เมื่อฟังหนุ่มผมกระเซิงตอบแล้ว นาโอมีก็พยักหน้ารับรู้ก่อนจะ
ถามความจากอีกคน “แล้วทางเจ้าละ พาทริเซีย”

“แถบชายแดนทางตะวันออกก็ไม่มีวีแววของพวกมันเลยคะ”

“ตอนนี้ถึงพวกมันยังไม่เคลื่อนไหว แต่เราก็จะวางใจไม่ได้ ให้สืบ
ต่อไป”

สองหนุ่มสาวรับคำพร้อมกัน

“หมดธุระแล้ว พวกเจ้าไปพักผ่อนได้” นาโอมีบอก ก่อนที่สอง
หนุ่มสาวจะพากันเดินออกจากห้องไปตามคำขอยอดหญิงแห่งกลอรี

เมื่อทั้งสองเดินออกจากห้องแล้ว เลวิชก็หันไปหาเพื่อนสาว
“นี่พาทริเซีย ไปกินข้าวเย็นกับข้าไหม”

“ไม่ละ ข้าอยากพักผ่อน” หญิงสาวตอบปฏิเสธทันที

“ไปกินก่อนแล้วค่อยพักก็ได้” จอมเวทหนุ่มตื้อ

นักดาบสาวหันขวับไปมองหน้าคนพูดไม่รู้เรื่อง “เลวิซ แค่ไปกินข้าวคนเดียวมันจะทำให้เจ้าเจตายหรือไง”

“ข้าแค่อยากกินข้าวกับเพื่อนที่คบกันมานานไม่ได้หรอก” คนถูกแข่งให้เจตายทำหน้าเจื่อน

“เห็นทีจะไม่ได้หรอกนะท่านนักเวท เพราะพาทริเซียมีธุระกับข้า”

เสียงทุ้มดังมาจากเดเนียล ไฟชีส บุรุษรูปร่างสูงโปร่ง ผิวสีแทน ผสมสีขาของเขাজัดทรงเรียบร้อยรับกับใบหน้าคมสัน นัยน์ตาสีมรกตฉายแววจริงจังอยู่เป็นนิตย เขาสวมชุดขุนนางตำแหน่งผู้ช่วยเสนาธิการฝ่ายขวา ถึงแม้จะเป็นตอนพลบค่ำชุดก็ยังเรียบไร้รอยยับย่น

“ท่านมีธุระอะไรกับเพื่อนข้าหนักหนา ทั้งๆ ที่พาทริเซียก็เพิ่งกลับมาจากการทำธุระยังไม่ทันหายเหนื่อย” เลวิซทำเสียงไม่พอใจแถมหมั่นไส้กับคนชอบวางมาดที่สูงๆ ก็เข้ามาขัดจังหวะการสนทนา

ผู้ช่วยเสนาธิการไม่ตอบแต่หันไปพูดกับสาวผมทองแทน “ข้ามีเรื่องอยากปรึกษาเจ้าต่อจากคราวที่แล้วนะ”

พาทริเซียมองเขาโดยไม่ตอบอะไร

“ข้ารู้ว่าเจ้าเหนื่อย แต่ข้าจะรบกวนเจ้าไม่นานหรอก” น้ำเสียงนุ่มนวลของเดเนียล นอกจากจะรวบรัดตัดความแล้ว ยังเหมือนบังคับให้หญิงสาวตอบตกลง

“ก็ได้ ข้าให้เวลาท่านแค่ครึ่งเดียวเท่านั้นนะ”

“อ้าว! แล้วข้าล่ะ” เลวิซได้ยินดังนั้นก็โวยขึ้น

“นักเวทเนื้อหอมอย่างท่าน ข้าคิดว่าคงหาเพื่อนได้ไม่ยากหรอกจริงไหม” เดเนียลกล่าวทิ้งท้ายแล้วผายมือให้พาทริเซียเดินนำมาก่อน แล้วเดินตามเธอไป

เลิขได้แต่มองตามด้วยความขุ่นเคืองและนินทาในใจ

เดเนียล ไฟชีส ผู้ช่วยเสนาธิการฝ่ายขวา ผู้มีรูปหน้า รอยยิ้ม และน้ำเสียงอันน่าหลงใหลซึ่งใครๆ ต่างยกย่องให้เขาเป็นชายหนุ่มในฝันของเหล่านางกำนัลทั้งหลาย...

แต่ใครจะรู้ว่ารูปลักษณ์ภายนอกอย่างนั้นนั่นแหละ...ไม่น่าไว้วางใจเลยสักนิด

เมื่อเดินมาได้ครู่หนึ่ง พาทริเซียก็หยุดเดินแล้วเอ่ยถามขึ้น

“ท่านมีอะไรก็พูดมา ข้าอยากพักผ่อนเต็มที่แล้ว”

“เรื่องที่ข้าจะพูด ก็คือเรื่องที่ท่านเสนาธิการฝ่ายซ้ายกำลังติดตามอยู่” ผู้ช่วยเสนาธิการฝ่ายขวาหยุดยืนตรงหน้า สาวผมทองขมวดคิ้ว เดเนียลเห็นดังนั้นก็อธิบายเพิ่ม “เรื่องของกลุ่มโจรปริศนาที่กำลังก่อความไม่สงบอยู่ตอนนี้ไง”

“ท่านอยากรู้อะไร” หญิงสาวถามตรงๆ

“ข้าแค่อยากทราบว่าคุณนี่พวกเจ้ารู้บ้างหรือยังว่าเป็นการกระทำของพวกเขาไหน เพื่อข้าจะช่วยอะไรได้บ้าง”

เจ้าของนัยน์ตาสีทองจึงมองคนพูดอย่างครุ่นคิดก่อนเอ่ยตอบ

“ข้าเพิ่งรู้ว่าท่านสนใจงานขององค์กรนี้นะ” เธอเงิบไปครู่หนึ่ง “ตอนนี้เรายังสืบอะไรไม่ได้มากหรอก กลุ่มโจรปริศนาถึงจะทำอะไรเปิดเผย แต่เราก็ไม่สามารถสืบถึงตัวมันได้เลย”

เดเนียลหลุบสายตาลงต่ำเพื่อซ่อนบางสิ่งเอาไว้ ก่อนจะกล่าวด้วยน้ำเสียงห้วนๆ

“ข้าเป็นห่วงเจ้า สิ่งที่คุณทำมันเสี่ยงมาก และอาจจะมีอันตรายกว่าที่คิดก็ได้”

เมื่อได้ยินดังนั้นพนักงานสาวก็เสมอกไปทางอื่น

“ข้าดูแลตัวเองได้ ท่านไม่ต้องห่วงข้าหรอก” ว่าแล้วหญิงสาวก็หันไปบอกอีกฝ่าย “ถ้าหมดธุระแล้วข้าขอตัวก่อน”

พาทริเซียโค้งคำนับแล้วเดินจากไป โดยมีสายตาของผู้ช่วยเสนาธิการฝ่ายขวามองตามอย่างทอดอาลัย

หิว...

หิวเหลือเกิน

นั่นเป็นเสียงจากจิตใต้สำนึกของเจ้าชายพลัดถิ่นซึ่งเดินร่อนเร่ไปเรื่อยอย่างไม่มีจุดหมายมาหลายวัน ตอนนีเขามานั่งพักที่ถนนเล็กๆ สายหนึ่งที่เป็นช่องระหว่างอาคารบ้านเรือนของคนในเมืองจึงไม่ค่อยมีใครสัญจรผ่านไปมามากนัก และกำลังนั่งฟังฝนเพียงลำพังอย่างหมดสภาพ

จ๊อกกก...เสียงท้องร้องเตือนความจำเจ้าของว่าต้องการอาหารดังขึ้น

“รู้แล้วๆ ว่าหิว ทำไงได้ เงินที่เตรียมมาก็หมด อาหารก็หมด จะหากินจากที่ไหนล่ะ” เรย์เนอร์ร็ลด์พูดกับท้องไส้ตัวเองอย่างไม่กลัวว่าใครที่ผ่านมาได้ยินจะคิดว่าเขาไม่ปกติ แล้วใช้มือลูบหน้าท้องราวกับจะปลอบให้หยุดร้อง

สักพักมีชายคนหนึ่งใส่เสื้อผ้าปอนๆ ขาดรุ่งริ่ง ผมซี่ฟู่ยุ่งเหยิงหนวดเครารุงรัง เดินฮัมเพลง ในมือถือถ้วยดินเผาปิดเบ้ามานานั่งไม่ห่างจากเรย์เนอร์ร็ลด์มากนัก แล้วหยิบขนมปังก้อนโตชิ้นมากินอย่างเอร็ดอร่อย

นัยน์ตาสีฟ้าเฝ้ามองด้วยความอิจฉาพลางกลืนน้ำลายเอือกใหญ่ในที่สุดก็ตัดสินใจเรียกขายแปลกหน้า

“นี่ลุง”

ชายคนนั้นมองมาทางเขาแล้วก็หันกลับไปกินอาหารต่ออย่างไม่สนใจ

เรย์เนอร์วัลด์จึงเรียกเสียงดังขึ้นอีก

“นี่ลุง!”

คราวนี้ได้ผล คนกำลังกินหันมามองแล้วถลึงตาใส่

“ข้ายังไม่แก่ขนาดเรียกลุงหรือคณะไอ้หนุ่ม”

คนท้องก๊วกะพริบตาปริบๆ ไม่ให้เรียกลุง แล้วจะเรียกว่าอะไร
...คิดอยู่พักใหญ่หัวสมองก็แล่น

“พี่ชาย”

คนถูกเรียกพี่ชายก็ยิ้มจนเห็นฟันเหลือง “ดีมาก มีอะไรให้อ่านง”

“เหอะ! หน้าตาของแกนับวงปีได้ครบร้อยแล้วละมัง เห็นพอใจกับพวกแกแล้วไม่ยอมรับสังขารตัวเองจริงๆ”

เรย์เนอร์วัลด์แกลังยืมยืมฟันบอกไป “แบ่งไอ้โน้นให้ข้าหน่อยได้ไหม ข้าไม่ได้กินอะไรมาหลายวันแล้ว”

ชายผู้นั้นขมขมบึ้งในมือพร้อมทั้งส่งสายตามาถามว่า “ไอ้โน้นที่ว่าคือไอ้โน้ไช้ไหม”

เจ้าคนหนุ่มกว่าพยักหน้าหงิกๆ

คนถือขมขมบึ้งมองคนหนุ่มตั้งแต่หัวจดเท้า พอเห็นสภาพของไอ้หนุ่มล่ำบึกที่ผสมสีดำดูยุ่งเหยิง ใบหน้าภายใต้คราบเปื้อนนั่นจัดว่าดูดีเหมือนผู้ตีตกยาก แถมยังเสื้อผ้าที่ใส่มอมแมมพอๆ กับเขาแล้วก็นึกสงสัย จึงล้วงหยิบขมขมบึ้งอีกชิ้นยื่นให้

เรย์เนอร์วัลด์ก็ยิ้มดีใจ รีบคว้าขมขมบึ้งโดยไม่ลืมที่จะกล่าวขอบคุณ แล้วก็กัดก้อนขนมี่มน้ำตาลไหม้ลงกระเพาะอย่างรวดเร็ว

ชายแปลกหน้าก็ดขมขมบึ้งไปพลางมองหนุ่มมดำไปพลาง

...มันคงหิวจัด

“เจ้ามาจากไหน ดูไม่ใช่คนเมืองนี้”

เรย์เนอร์ร็ลด์กำลังเอามือเช็ดเลือดตัวเองก็ชะงัก

“ข้า เอ่อ...”

“พวกอ่อนเร่ละสิ” คนถามสรุปเอาเอง คนถูกถามจึงได้ที่พยักหน้า
เออออกไปตามน้ำ

“แล้วพี่ชายพอจะรู้ไหมว่าที่นี่คือที่ไหน...เอ่อ...เมืองอะไร” เจ้าชาย
ปีศาจพูดตะกุกตะกักเพราะยังไม่ชินกับภาษามนุษย์

“ที่นี่คือเมืองหลวงของกลอเรีย เมืองอัลทาเรีย รู้จักไหม” ชาย
ผมฟูบอกขณะใช้ชายเสื้อเช็ดด้วยดินเผาบิดเบี้ยวไม่ได้รูป เมื่อเห็นว่า
หนุ่มผมดำมองด้วยความสนใจจึงชี้ให้ดู “อุปกรณ์ทำมาหากินนะ”

“อุปกรณ์ทำอาหารกิน?” เรย์เนอร์ร็ลด์ทวน

“ทำมาหากินต่างหาก!” เมื่อเห็นชายหนุ่มพูดผิด ไม่รู้ว่าเพราะ
อีกฝ่ายโง่จริงหรืออวดฉลาดจึงพูดแก้ให้อย่างอดไม่ได้

“ก็ใครจะไปรู้ล่ะ ภาษามนุษย์ยังฟังยากอยู่ด้วย” เจ้าชายบ่นในใจ
แล้วถามต่อ “แล้วใช้ทำมาหากินได้ยังไง”

“นี่เจ้าไม่รู้หรือไม่ว่าสภาพของข้าเนี่ย ใครๆ ก็รู้ทั้งนั้นว่าเป็น
ขอลาน” คนหัวฟูส่งสายตาดูถูกมาทางเขา

“อ้อ ท่านทำอาชีพขอลานนี่เอง”

เมื่อได้ยินคำพูดของเรย์เนอร์ร็ลด์ คนขอลานก็หัวเราะลั่น

“เจ้าจะเรียกว่าอาชีพก็ไม่ผิด แต่ไม่มีใครเขาเรียกกันหรอก”

ชายผมดำเกาหัวแกรกราก...ภาษามนุษย์เข้าใจยากจริงๆ แะ

“แล้วเป็นขอลานจะได้เงินสักเท่าไรกันเชียว”

“ชิชะ! ไฉนหนุ่ม ไม่รู้อะไรซะแล้ว ข้านี้แหละผ้าขี้ริ้วห่อทองตัว
จริง”

นัยน์ตาสีฟ้าของเจ้าชายตกลากเพ่งมองอีกฝ่าย มองบนมองล่าง

มองไปทั่วตัวของชายชอทานก็ไม่เห็นจะเจอทองสักแท่ง

“ไหนล่ะทอง”

พรีด...

ชอทานหลุดหัวเราะมาเป็นรอบที่สอง “ตกลงว่าเจ้าคงจะใจจริงๆ นะเนี่ย ข้าไม่ได้หมายถึงทองคำซะหน่อย ข้าหมายถึง...ข้างเออะ อธิบายไปเจ้าก็ไม่เข้าใจอยู่ดี ว่าแต่เจ้าน่ะสนใจบ้างไหมล่ะ กำลังตกอับอยู่ไม่ใช่หรอะ”

“หมายถึงให้ข้าไปเป็นชอทานเหมือนท่านนะหรอ”

“ใช่”

เรย์เนอร์วัลด์ล้งเล “ขอคิดดูก่อนได้ไหม”

แน่ละสิ เคยเป็นถึงเจ้าชายอยู่กินสบายๆ จะให้มาทำสารรูปทุเรศแบบนี้ทันทีใครจะไปทำใจได้เล่า...

“ระหว่างนั่งห้องร้องหมดสภาพ กับมีข้าวกินเจ้าจะเลือกอย่างไรล่ะ”

เจ้าชายผู้อำภัพมองชายชอทานอย่างขังใจ ในที่สุดก็ตัดสินใจได้

“แล้วข้าต้องทำยังไงก่อน”

“ให้มันได้อย่างนี้” คนผมฟูตินี้วางเป่าอย่างถูกใจ

เมื่อได้ยินดังนั้นเรย์เนอร์วัลด์ก็ได้แต่ถอนหายใจอย่างปลงๆ

จากเจ้าชายผู้สูงศักดิ์มาเป็นชอทานข้างถนน

เส้นทางชีวิตอันพลิกผันของเขายังต้องดำเนินต่อไป...

ณ ชอกติกแห่งหนึ่ง เป็นเส้นทางร้างไม่มีใครใช้สัญจรมานานแล้ว จึงกลายเป็นที่พักพิงของเหล่าชอทานและคนจรจัด

“การเป็นชอทานนั้น ขั้นแรก ต้องทำตัวให้ทุเรศที่สุด” ชายชอทานหัวฟูกเล่าเริ่มบทเรียนแรก พลังมองสภาพของเรย์เนอร์วัลด์ที่

นั่งฟังตาแป๋วอย่างพิจารณา “โอเค ความซกมกของเจ้าถือว่าผ่าน”

เจ้าชายตกกระป๋องก้มลงมองสำรวจเสื้อผ้าตัวเองบ้าง... ได้สภาพแบบนี้เรียกว่าซกมกสินะ

“เอ่อ พี่ชาย เมื่อไหร่ท่านบอกชื่ออะไรนะ”

ขอทานรุ่นพี่แยกเขี้ยว “เพิ่งบอกไปแหมบๆ นอกจากโง่แล้วยังความจำสั้นอีก ข้าชื่อ นอร์แมน... นอร์แมน เซอโรน จำไว้”

เรย์เนอร์ลัดด์พึมพำทวนชื่อของชายผมฟูซ้ำแล้วซ้ำอีกเพื่อกันลืม

“แล้วเจ้าชื่ออะไร ข้าถามตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่ยอมตอบ”

คนถูกถามชื่อถึงกับชะงัก

“ข้า... ชื่อ เรย์...” ก่อนจะบอกชื่อที่แท้จริงออกไป เจ้าชายแห่งไซเลสก็นึกขึ้นได้ว่าห้ามเผยตัวจริงให้ใครรู้ ถ้าเกิดบอกชื่อแท้จริงไปมีหวังความแตกแน่นอน

“เอ่อ... อ้อ! ข้าชื่อเรย์นัลด์” กว่าจะคิดชื่อสมมติได้ ทำเอาเจ้าตัวถึงขั้นต้องปาดเหงื่อ

“ไม่มีนามสกุลอะ”

‘ช่วยแล้วไง... ลืมไปว่าพวกมนุษย์ต้องใช้นามสกุลด้วย’

“นามสกุลข้า...”

‘อะไรดีล่ะ คิดไม่ออก’

“วะ แค่นามสกุลตัวเองก็ยังไม่รู้ เจ้านี่โง่ที่สุดเท่าที่ข้าเคยเจอมาเลยนะเนี่ย”

คนถูกด่าว่าโง่เริ่มไม่พอใจ แต่จะทำเหมือนตอนที่อยู่เ็นปราสาทก็ได้ ตอนนี้เขาไม่มีอำนาจแห่งโอโรสปีศาจแล้วนี่นา คงต้องยอมให้ขอทานไม่รู้หัวนอนปลายเท้าปราคมาต่อไป

“เรื่องนามสกุลช่างมันเหอะ ว่าแต่ในห่อผ้า นั้นมันอะไร เห็นเจ้าแบกไปมาอยู่ได้” นอร์แมนเปลี่ยนเรื่องทันควัน

คนเป็นเจ้าของมืองห่อสัมภาระของตัวเอง “มันคือถุงใส่เสื้อผ้า และของใช้ชนิดน้อย”

“ไหนเอามาดูซิ”

เรย์เนอร์วัลด์ยื่นห่อผ้าให้ชายผมฟูแต่โดยดี

เมื่อนอร์แมนได้มาแล้วก็ทำการรื้อค้นอย่างไม่คิดจะเกรงใจเจ้าของ “เสื้อแต่ละตัวถ้าไม่นับว่ามันมีรอยเปื้อนก็ถือว่าเป็นของดี ส่วนไอ้หนังสือบ๊านี่มันอะไร เขียนด้วยภาษาอะไรก็ไม่รู้ เจ้าพวกไวกิ้งทำไมให้หนักเปล่าๆ”

“มันก็ไม่ค่อยสำคัญอะไรหรอก” ...แค่ตอนกลับไปไซเลสจะถูกพ่อมดบอริวินบนจันทูชาติโพธิฐานที่ขโมยมันมาเท่านั้นเอง เรย์เนอร์วัลด์เติมในใจ

นอร์แมนยื่นห่อผ้าที่ภายในเหลือแต่ของใช้ส่วนตัวให้เจ้าชายตลกยาก แล้วแยกพกเสื้อผ้าและหนังสือเล่มหนากองไว้ต่างหาก

“ทำไมคืนให้ข้าแค่นี้ละ แล้วนั่นท่านจะทำอะไร” คนเป็นเจ้าของมืองกองเสื้อผ้าและหนังสืออย่างงงๆ พลางชี้ไปยังกองอาภรณ์ของตน

“เอาไปขาย”

“ฮะ! นั่นมันของของข้านะ”

“เป็นขอทานจะมีเสื้อผ้าหลายชุดทำไมเล่า แค่ชุดเดียวก็เกินกินแล้ว อีกอย่างขอทานแต่งตัวดีๆ มีที่ไหน ถ้าไม่ทำตัวโหดๆ ใครจะเชื่อว่าตกอับจริง”

มันก็จริง...แต่จะให้เขาใส่ชุดเดียวไปตลอดเนี่ยนะ เหม็นตายซัก!

“แล้วหนังสือนี่...” นอร์แมนหยิบหนังสือขึ้นมา “ก็เอาขายด้วยกันนั่นละ พวกหนังสือเก่าๆ เขียนภาษาแปลกๆ แบบนี้ ขายได้ราคางามนัก”

“ไอ้หนังสือโกโรโกโสเล่มนี้จะขายได้สักแค่ไหนเชียว แล้วถ้า

ขายไปจริง บอรวินจะแข่งข้าใหม่เนี่ย’

“เจ้าไม่ต้องห่วงหรอก ไอ้พวกนี้ข้าจะจัดการเอง แต่เงินที่ได้ต้องแบ่งให้ข้าครึ่งหนึ่งนะ” นอร์แมนพูดต่อ

เรย์เนอร์ลัดทำหน้าที่ “แต่นั่นมันของของข้านะ”

“ของเจ้าแล้วยังไง นี่ถ้าไม่ได้ข้าปานนี้เจ้าอาจจะหิวตายอยู่ข้างถนนแล้ว สำนึกบุญคุณซะบ้าง อีกอย่างข้าอุตส่าห์ช่วยเหลือเจ้าหลายเรื่อง อย่างน้อยก็ควรจะได้รับค่าตอบแทนสิ”

“หน้อย...ไอ้มนุษย์สกปรก คิดหาผลประโยชน์จากเจ้าชายอย่างข้าอะ”

นอร์แมนเห็นสายตาไม่พอใจของเรย์เนอร์ลัดจึงพูดขึ้น “นื่อยามาทำอวดดีกับข้าเชียว เจ้ามันก็แค่พวกร่อนเร่พเนจร จะสู้ขอทานเจ้าถิ่นอย่างข้าได้ยังไง”

คำเตือนของขอทานเจ้าถิ่นทำให้เรย์เนอร์ลัดคิดว่า ขณะนี้เขาเป็นแค่คนธรรมดาสามัญไม่ใช่ผู้มีอำนาจมาจากไหน

“ข้าขอโทษ”

เจ้าชายตกยากคิดว่าการยอมขอโทษโดยไม่มีความผิดถือเป็นการเริ่มต้นมิตรภาพที่ดี อย่างน้อยตอนนี้เขายังต้องพึ่งพาขอทานเจ้าเล่ห์คนนี้ต่อไป

“ทำบุญทำทานให้คนตกยากหน่อยเถอะคร้าบ”

“โปรดสงสารคนตกทุกข์ได้ยากด้วยคร้าบ”

ภาพชายหนุ่มที่ตอนนี้ถึงจะดูสกปรกซกมกแล้วก็จริง แต่ท่าทางเก๋ๆ กังๆ นั่งขอทานแบบไม่ค่อยเต็มใจ แถมยังร้องขอให้ชาวบ้านทำทานให้แบบขอไปทีแบบนั้น ทำให้นอร์แมนที่นั่งขอทานอยู่ฝั่งตรงข้ามถนนเยื้องไปอีกหลายช่วงตัวส่ายศีรษะอย่างเอือมระอา

“แบบนี้ใครเขาจะให้เงินแก่ละไอ้ชื่อป๊อ!”

เรย์เนอร์วัลด์เริ่มถอดใจ เพราะตั้งแต่เข้ายังไม่มีการให้เงินเขาเลยสักเหรียญเดียว เมื่อเนอร์แมนมองมาทางเขา ขอทานมือสมัครเล่นก็คิดว่า ถ้วยดินเผาที่บางส่วนแตกร้าวให้ชายผมฟูดูว่ายังไม่ได้เงินเลย ส่วนขอทานมืออาชีพก็พยายามส่งภาษามือบอกว่าให้ทำต่อไปและตั้งใจกว่านี้

ดวงอาทิตย์เคลื่อนมาอยู่ตำแหน่งกลางศีรษะ ความร้อนลามเลียไปทั่วบริเวณ เรย์เนอร์วัลด์เช็ดเหงื่อตัวเองรอบแล้วรอบเล่า เมื่อมองขึ้นไปก็พบหญิงรูปร่างท้วมวัยกลางคนคนหนึ่งเดินมาหยุดยืนตรงหน้าเขา

“ตาย! พ่อหนุ่ม แขนขาที่มีครบ ตารีกี่ไม่ได้บอด ไม่คิดจะไปหางานหาการอย่างอื่นทำมั่งเลยหรือ”

“หา?” ขอทานมือใหม่ยังไม่เข้าใจในสิ่งที่หญิงวัยกลางคนพูด

“คนที่มีอวัยวะครบอย่างนี้มานั่งขอเงินชาวบ้านเขาเนอะ แทนที่ผู้คนจะสงสารกลับจะสมเพชมากกว่านะสิ หน่วยก้านดีแบบนี้ไปแบกข้าวสารยังจะดูดีกว่าอีก” หญิงคนนั้นพูดจบก็เดินจากไป

เรย์เนอร์วัลด์มองตามด้วยความรู้สึกสับสน พอรู้ตัวอีกทีก็ถูกเนอร์แมนที่เดินมาหาเขาตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้อุดกระซอกเข้าซอยข้างๆ ไป

“ที่ผู้หญิงคนนั้นพูดท่านได้ยินไหม” เจ้าชายตกอับถาม

“ได้ยิน”

“แล้วจะให้ข้าทำไงต่อไปล่ะ”

ชายผมฟูมองรูปร่างที่สูงใหญ่ล่ำบึกของขอทานรุ่นน้องอย่างพิจารณา

“ที่ยายอ้วนนั้นพูดก็ไม่ผิด เจ้าน่ะมันบึกบึนแข็งแรง ไม่เหมือนคนอดมื้อกินมื้อ” นอร์แมนเกาคาง “ข้าว่าเจ้าตัดขาทั้งก็ได้นะ”

“เฮ้ย! พูดเป็นเล่น ตัดขาแล้วข้าจะเดินยังไง”

“อืม...นั่นสิ ฉันตัดแขนก็พอ”

“มันต่างกันตรงไหนเล่า! ไม่ตลกเลยนะ” เจ้าชายตกยากโวยถื่น

“แล้วใครว่าข้าพูดเล่น ก็ถ้าขึ้นเจ้ายังไปขอรานด้วยสภาพ สมบูรณ์แถมอวัยวะครบถ้วนแบบนี้ ผลมันก็เหมือนๆ ที่ผ่านมา คือไม่มี ใครให้เงินเจ้าเลยสักคน” ขอรานรุ่นพี่พูดจบก็ชูด้วยดินเผาของตนที่มี เหรียญทองอยู่ครึ่งถ้วยให้ชายหนุ่มผมดำดู

“ดูของข้าแล้วเทียบกับของเจ้าสิ ถึงข้าจะไม่พิการ แต่รูปร่างข้าก็ ไม่ได้สมบูรณ์เหมือนเจ้า ฉะนั้นถ้าเจ้าไม่ทำอะไรกับร่างกายสักอย่าง ชาตินี้ก็อย่าหวังจะได้เงินบริจาคเลย”

เจ้าของนายน์ตาสีฟ้าใสจ้องมองมือของตัวเองพลางครุ่นคิด

“ไม่ ข้าทำไม่ได้ ข้าทำไม่ได้จริงๆ”

นอร์แมนมองหน้าเรย์เนอร์ลด์อย่างจริงจัง “ใช่ เจ้าคงเป็น ขอรานไม่ได้จริงๆ นั่นละ”

“ไม่ใช่เนะ ข้าหมายถึงข้าตัดแขนหรือขาของตัวเองไม่ลงต่าง หาก” เจ้าชายตกยากแย้ง

ชายผมฟูถอนหายใจ “ข้าหมายความว่าอย่างที่พูดนั่นละ เจ้ามี หน้าทีขอราน แต่เจ้าไม่มีความจริงจังในการขอราน แคนั่งกับพื้นแล้ว พูดขอเงินชาวบ้านแบบส่งๆ ถ้าไม่มีใจรักจริงๆ ละก็ เลิกเสียเถอะ”

“แค่เป็นขอรานจะต้องใช้ความจริงใจสักแค่ไหนกัน” เรย์เนอร์ลด์ บ่นอย่างไม่พอใจ

“เรย์นัลด์” นอร์แมนเรียกชื่อเขาเป็นครั้งแรก “ไม่ว่าใครก็ต้อง เคารพหน้าที่ของตัวเอง ถึงแม้จะมองว่าอาชีพนั้นมันต่ำต้อย แต่มันก็ ทำให้เงินมาซื้อข้าวกินได้เหมือนกัน”

“ข้ายังไม่เข้าใจ”

เมื่อเห็นว่าชายหนุ่มโง่เง่ากว่าที่คิด นอร์แมนจึงขยับเข้าไปใกล้

และเทศนาให้ฟัง

“การเป็นขอกทานนะ แม้คนจะมองว่าเป็นพวกไม่ทำมาหากิน เอาแต่นั่งขอเงินชาวบ้านไปวันๆ แต่ข้าก็ทำด้วยใจ ข้าขอบคุณคนที่ให้เงินข้าด้วยความสำนึกในบุญคุณ ข้าให้ความสำคัญกับเงินทุกเหรียญที่ได้รับและรำลึกเสมอว่าเงินเหล่านี้มันสามารถต่อชีวิตข้าไปได้อีกหนึ่งวัน ถึงข้าจะเป็นขอกทานที่ไม่ทำประโยชน์อะไรต่อสังคม แต่อย่างน้อย ขอกทานอย่างข้าก็ไม่ได้ไปขโมยของหรือฉกชิงวิ่งราวใคร ถ้าให้เจ้าเลือก เจ้าจะเลือกให้มีขอกทานหรือใจผู้ร้ายเต็มเมืองกันล่ะ” นอร์แมนมอง เรย์เนอร์ร็อดเพื่อรอคำตอบ

“ก็ต้องขอกทานอยู่แล้ว” เจ้าชายตกยากตอบ เขาเริ่มเข้าใจอะไร ขึ้นมาบ้าง

“ก็ถือว่าเจ้าไม่ได้โง่ไปหมดซะทีเดียว ที่นี้พอจะเข้าใจบ้างหรือยัง”

“ก็นิดหน่อย”

“ถ้าฉันเจ้าก็กลับไปคิดดูก็แล้วกันว่ายังอยากเป็นขอกทานต่อหรือเปล่า ส่วนตอนนี้ไปหาอะไรกินกันดีกว่า ข้าหิวแล้ว” นอร์แมนดับทบ แล้วออกเดินไปโดยไม่รอ

เจ้าชายตกยากยืนครุ่นคิดกับตัวเองชั่วขณะหนึ่ง เมื่อมองไปยังขอกทานรุ่นพี่ก็เห็นว่าอีกฝ่ายเดินไปไกลมากโขแล้ว เรย์เนอร์ร็อดจึงรีบวิ่งตาม

“นอร์แมน! รอข้าด้วย”

หลายวันผ่านไป...

เรย์เนอร์ร็อดถูกนอร์แมนใช้ให้มาซื้อขนมปังไว้ใช้เป็นเสบียงสำรอง หลังจากที่เขาซื้อเสร็จและกำลังเดินกลับไปตามทางที่คุ้นเคยก็

เห็นเด็กหญิงตัวเล็ก อายุสักแปดเก้าขวบหน้าตามอมแมม กำลังเดินเร่ขายดอกไม้ เธอร้องตะโกนให้คนซื้อดอกไม้ของเธอพร้อมโฆษณาว่าเป็นดอกไม้จากชายป่าแถบซานเมืองที่เพิ่งเก็บมาสดๆ ร้อนๆ เมื่อเด็กหญิงคนนั้นเห็นว่าเรย์เนอร์วัลด์จ้องมองอยู่จึงเดินมาหา

“สนใจจะซื้อสักช่อไหมคะ”

ชายหนุ่มผมดำมองช่อดอกไม้ที่เด็กหญิงยื่นให้ แล้วยิ้มอ่อนโยน “พี่ไม่มีเงินหรอก”

เด็กน้อยทำหน้าผิดหวังทันทีที่ได้ยิน

“ลงทุนไปหาดอกไม้ถึงซานเมืองเชียวหรือ” เรย์เนอร์วัลด์ชวนคุย

“ค่ะ”

“ทำไมต้องไปไกลขนาดนั้น”

เด็กหญิงมองช่อดอกไม้ในมือ “ก็ถ้าไม่ไปเก็บดอกมาขายก็จะไม่มีเงินมาซื้อข้าวนะสิคะ”

คำตอบของเธอแทงใจดำเจ้าชายปีศาจอย่างจัง

“มิริน! ทำอะไรอยู่ เดียวก็ไม่ได้ขายกันพอดี” เด็กชายคนหนึ่งซึ่งในมือกำช่อดอกไม้เช่นกัน ตะโกนเรียกเด็กหญิง

เมื่อเห็นว่าเพื่อนยืนรออยู่ มิรินก็เอ่ยลากับเรย์เนอร์วัลด์ “พี่ชายเข้าไปก่อนนะ”

“อืม” เจ้าชายขอลานโบกมือลาให้เด็กหญิงคนนั้น

พลันคำพูดของหญิงวัยกลางคนเมื่อวันก่อนก็ดังขึ้นมาในหัว

‘ตาย! พ่อหนุ่ม แขนขาก็มีครบ ตารักก็ได้บอด ไม่ได้คิดจะไปหางานหาการอย่างอื่นทำมั่งเลยหรือ...คนที่มีอวัยวะครบอย่างนี้น่าจะขอเงินชาวบ้านเขาอะ แทนที่ผู้คนที่ควรจะสงสารกลับจะสมเพชมากกว่านะสิ หน่วยก้านดีแบบนี้ไปแบกข้าวสารยังจะดูดีกว่าอีก’

คิดแล้วขายหนุ่มก็ยกมือข้างที่ไม่ได้หิ้วของขึ้นมาส่องหน้า
มันก็จริง...มีมือมีเท้า แถมยังไม่ได้พิการอะไรสักอย่าง แต่มานั่ง
ขอเงินชาวบ้านไปวันๆ แบบนี้...
ทุเรศสิ้นดี

“ทำไมถึงได้ซำนัก ไปอยู่ที่ไหนมา”

เรย์เนอร์วัลด์ไม่ตอบ แต่ยื่นห่ออาหารให้นอร์แมนแทน
เมื่อเห็นไอ้หนุ่มตรงหน้าทำท่าชิมเขาผิดกับทุกที่ที่มักจะเถียง
กลับ คนอาวโสกว่าจึงถามเพราะอดเป็นห่วงไม่ได้

“เป็นอะไรไป ไม่สบายรึไง”

“เปล่าหรอก ข้าแค่ตัดสินใจบางอย่างได้เท่านั้นเอง”

“ตัดสินใจ?”

เรย์เนอร์วัลด์มองหน้าชายผมฟู นัยน์ตาสีฟ้าฉายแววจริงจัง “ข้า
จะเลิกเป็นขอทาน”

นอร์แมนชะงัก ถึงแม้จะทำใจว่าไอ้หนุ่มซื่อป้อนีคงจะไปไม่รอด
กับเส้นทางขอทาน แต่ก็อดใจหายไม่ได้

“ถ้าตัดสินใจแน่นอนแล้วก็ดี ว่าแต่เจ้าคิดหรือยังว่าจะทำอะไร
ต่อไป”

“เอ่อ...ยังเลย”

เมื่อได้ยินคำตอบนอร์แมนก็กลอกตาขึ้นฟ้าอย่างเบื่อหน่าย “นี่
เจ้าอยู่กับคนฉลาดอย่างข้ามาหลายวันนี้ไม่ได้ทำให้เจ้าฉลาดขึ้นเลย
ซะใหม่ ข้านี้กว่าเจ้ามีที่ไปแล้วก็เลยจะเลิกเป็นขอทาน แต่เนี่ย...โอ๊ย!
ข้าละปวดหัวแทน”

เรย์เนอร์วัลด์นั่งฟังชายขอทานเทศนาด้วยความชินชา ก่อนจะ
พูดขึ้น

“คนอย่างข้าไม่ตายง่าย ๆ หรือก ยิ่งงข้าก็ต้องอยู่ต่อไปให้ได้ ท่านไม่ต้องห่วง”

ชายขอทานเหลือบมองคนสำคัญตัวผิด “ใครว่าข้าห่วงเจ้า ข้าห่วงคนที่จะต้องพบเจอกับเจ้าคนต่อไปต่างหาก ถ้าเขารับคนโง่เง่าอย่างเจ้าได้ก็ดีนะสิ”

คนที่ถูกหว่าทั้งใจ ทั้งใจเฝ้าข้าขึ้น

นั่นสินะ...ใครมันจะทนอยู่กับเขาได้ละนั่น

“เอาเถอะๆ วันนี้เจ้าก็ค้างที่นี่แหละ แล้วพรุ่งนี้จะไปไหนก็ไป” นอร์แมนบอกด้วยท่าที่ไม่ใส่ใจ แต่คำพูดนั้นก็สื่อถึงน้ำใจที่มีต่อเพื่อน เจ้าชายปีศาจมองมนุษย์ที่ซ่อนนอร์แมนด้วยความซาบซึ้งจากใจ ถึงแม้เจ้าขอทานคนนี้จะปากร้าย ชอบหว่าเขาโง่บ้าง ซื่อป้อบ้าง แต่ชายแปลกหน้าคนนี้ก็พึ่งพาได้เสมอ...

“คิดถึงหลานชายอยู่หรือท่านพ่อ”

จ้าวปีศาจคารอสเดินมาหาปีศาจเฒ่าเดเรสซึ่งกำลังยืนอยู่ตรงระเบียงหันหน้ามองไปทางดินแดนไกลเรียบอยู่เนิ่นนานและเลื่อนลอย

สีกพักร่างกายของเดเรสเริ่มสั่นเทา คารอสคิดว่าพ่อของตนกำลังร้องไห้สะอึกสะอื้นที่หลานรักต้องจากไป แต่...

“ฮ่าๆๆ” อดีตจ้าวปีศาจหัวเราะเสียงดังลั่น

ไอ้ที่ตัวลั่นนี่คือกลั่นหัวเราะไว้หรือหรือ...

“ข้าแน่ใจว่าท่านจะร้องไห้ซึ้งๆไปอยู่ชะอีก” คารอสกล่าว

เมื่อเดเรสหยุดหัวเราะแล้วจึงหันมาพูดกับลูกตัวเอง “คารอส ไม่นึกว่าแผนการของข้าจะถูกนำมาใช้ถึงสองรุ่น”

“ท่านพ่อไม่พอใจหรือ แก่ไขอะไรไม่ทันแล้วนะ” จ้าวปีศาจโหวโหลเล็กน้อย

คนเป็นพ่อสายศีรษะ “เปล่า พ่อใจมากต่างหาก ไม่งั้นข้าจะยอม
เล่นละครกับเจ้าด้วยหรอ”

“นั่นสินะ” คารอสเอ่ย “ท่านพ่อคิดจะทำอะไร”

เดเรสมองหน้าบุตรชายแล้วยิ้ม “ดูต่อไปจะรู้เองแหละน่า”

สองจอมปีศาจสบตากันครู่หนึ่ง แล้วเสียงหัวเราะก็ดังลั่นระเบียง

ว่ากันว่า...คราใดที่จอมปีศาจสองตนนี้อยู่ด้วยกันแล้ว เรื่อง
ไม่คาดฝันมักเกิดขึ้นเสมอ